μος Κόρη συγχαίρει τὴν *Πένθιμον Κυπάρισσον* διὰ τὰς λαμπρὰς ἐξετάσεις τοῦ Παρθεναγωγείου της· — ἡ *Μελαγχολινὴ τῆς Ἄνδρου* ἀσπάζεται τὴν *Εὔθυμον Κόρην* καὶ πληροφορεῖ τὸν *Ἀστρόμυτον Ἱεραπόστολον* ὅτι ταχυκιά της εἶνε Μ. Δ. Ρ. — τὸ *Ἀγριολούλουδον Ἄνδρου* συγχαίρει τὴν *Χιονοσκεπῆ Δίρφην* διὰ τὸ βραβεῖον, καὶ τὴν *Ὑπερήφανην Ἑλληνίδα* διὰ τὰς λαμπρὰς ἀπαντήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν· — ἡ *Γλυκύφεγγος Σελήνη* ἀσπάζεται τὴν *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* — ὁ *Κεραμιδόγατος* συγχαίρει τὸ *Ἴον τοῦ Ἀγροῦ* διὰ τὰς λαμπρὰς ἐπὶ πτυχίῳ ἐξετάσεις του, καὶ τὸ *Ζοφερὸν Νέφος* διὰ τὸ βραβεῖόν του· — τὸ *Σπήλαιον τῶν Μουσῶν* ἀσπάζεται τὸ *Τέμενος τῶν Μουσῶν* καὶ τὸ πληροφορεῖ ὅτι ὁ περὶ οὗ τὸ ἐρωτᾷ Β. Σ. δὲν εἶνε φίλος του· — ἡ *Κόρη τοῦ Στρυμῶνος* χαιρετᾷ τὸν μάκαρα *Νοσταλγὸν Ἑλληνα* καὶ τὸν συγχαίρει διὰ τὰ ὡραῖα Μ. Μυστικὰ ποὺ της ἔστειλε· τὴν ἔβαλε δὲ εἰς λόσην περιέργειαν ὥστε σκοπεύει νἀγοράσῃ τὸν τόμον τοῦ 1898· — ἡ *Ἀκτινοβολοῦσα Σελήνη* μὲ παρακαλεῖ νὰ εἴπω εἰς τὸ *Στήριγμα τῆς Μητρὸς* ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλη διαμονὴ πλέον εὐχάριστος τοῦ Σχολείου, ὅπου ἔχει κανεὶς τόσας φίλας καὶ διασκεδάζει τόσον ὡραῖα· — τὸ *Ἄνθος Ἀνθέων* ἀσπάζεται τὴν *Ἀνοιξιάτικην Βραδυάν*, τὴν εὐχαριστεῖ διὰ τὰ ὡραῖα δελτάρια ποὺ της ἔστειλε, καὶ τὴν ἐρωτᾷ πῶς ἐπέρασεν εἰς τὸ ταξεῖδι.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦνν ἀνταλλάξουν: ὁ *Νυκτοκόραξ* μὲ τὸν *Ἥρωὰ τοῦ Σουλίου*, *Μαγικὴν Εἰκόνα*, *Ἄνθος Ἀνθέων* καὶ *Ἥφαιστον* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ὁ *Παμπόνηρος Κατεγράμης* μὲ τὸν *Κέρτε - Ραπανάκην*, *Τρεμοσβῦνον Ἀστέρι*, *Κῦμα τοῦ Δουνάβεως* καὶ *Ἱππότην τοῦ Κόρακος* — ἡ *Παριστρία* μὲ τὴν *Ἐσμεράλδαν* καὶ *Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου*, (ὧν ζητεῖ καὶ τὰ ὀνόματα·) — ἡ *Ἐλπὶς τῶν Δυστυχῶν* μὲ τὴν *Ἐλπίδα*, *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Ὑπερήφανην Ἑλληνίδα* καὶ *Υἱὸν τοῦ Οὐρανοῦ* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — τὸ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* μὲ τὴν *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ*, *Ἀνοιξιάτικην Βραδυάν*, *Ἀεροναυτοπούλαν*, *Κρητικὸν Κάστανον* καὶ *Χιωτοπούλαν*· — ἡ *Θερινὴ Βροχὴ* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλόγραιαν*, *Ἀγνὸ Περιστεράκι*, *Ὡραίαν Ἑλλάδα* καὶ *Ἀνοιξιάτικην Βραδυάν*· — ὁ *Ἀρχικαλαμπουριστὴς* μὲ τὸ ἐκ Κων]πόλεως παιδίον, τὸ ἐγγραφὲν ὑπὸ τῆς *Νοσταλγούσης Ἑλληνίδος*· — ὁ *Ψευτοδικηγόρος* μὲ τοὺς *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας* καὶ *Κατσαρομάλλων* (εἰ δυνατὸν μὲ τὰ ὀνόματά των·) — τὸ *Τρεμοσβῦνον Ἀστέρι* μὲ τὸν *Παρήγορον Ἄγγελον*, *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος*, *Βασιλέα τοῦ Κατέργου* καὶ *Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως* — ἡ *Ἐσμεράλδα* μὲ τὸ *Φουγάρο τῆς Εὐγενείας*, *Νεολαίαν τῶν Παρισίων*, *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* καὶ *Ρωμαῖον Κικέρωνα*· — τὸ *Κρητικὸν Κάστανον* μὲ τὴν *Περίλυπον Ὀρφανήν*, *Ἀδραν τῆς Κερκύρας*, *Νυκτοκόρακα*, *Μαραμένον Φύλλον* καὶ *Σημαίαν τῆς Ἁγίας Λαύρας*· — ὁ *Μουσηγέτης Ἀπόλλων* μὲ τὴν *Πενθοῦσαν Καρδίαν* καὶ *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*· — ὁ *Ρωμαῖος Κικέρων* μὲ τὸν *Ἄγγελον Αὐγερινὸν*, καὶ *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*· — τὸ *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς* μὲ τοὺς *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας*, *Νεολαίαν τῶν Παρισίων* καὶ *Ἀγάπην τῆς Νεότητος*· — ἡ *Σκόνη τῶν Ἀθηνῶν* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς*, *Νοσταλγὸν Ἕλληνα*, *Ἀφεντὸν Ἄρωμα*, *Ἔαρ τῶν Καρδιῶν* καὶ *Ξανθὰ Ναυτόπουλα*· — ἡ *Μέλλουσα Καλόγρια* μὲ τὴν *Ξανθὴν Βοώπιδα*, *Ξανθὰ Ναυτόπουλα*, *Ξανθὴν Γαλανομάταν*, *Διοσκούρους* καὶ *Πειραϊκὴν Ἀδραν* — ὁ *Κεραμιδόγατος* μὲ τὴν *Ποιμενίδα τῆς Δίρφης*, *Αὐτοκράτειραν Ἑλένην* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) καὶ *Ἀσπροποταμίτην*· — τὸ *Κόκκινο Καπελάκι* μὲ τὸν *Υἱὸν τῆς Νυκτός*, *Ἀγγουρολογιώτατον*, *Κατσαρομάλλων*, *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας* καὶ *Γλυκεῖαν Καρδίαν*· — ὁ *Νέμος* μὲ τὴν *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν*, *Ἄνθος τοῦ Μαΐου*, *Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα* καὶ *Ἄνθος Ἀνθέων*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Κόκκινην Ἐξοχὴν* (βέβαια μοῦ ἀρέσει νὰ ἔχω πολλοὺς φίλους· σήμερον, ὡς βλέπεις, ἐγχρίνω ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *Δροσερὰν Ἑσπέραν* (νὰ ἰδῶ τώρα πότε θὰ μου γράψῃς καὶ «περισσότερα»· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Ψευτοδικηγόρον* (ἐθαύμασα τὰ προτερήματα τοῦ γάτου σου, καὶ τὴν χάριν, μὲ τὴν ὁποίαν μοῦ τα περιγράφεις·) *Ἰλίου Μέλαθρον* (σοῦ ἔστειλα τὰ τετράδιά· ὅσον ὡραῖος καὶ ἂν εἶ ε. ὁ «Ἀνεψιὸς τοῦ Βασιλέως» δὲν εἰμπορῶ νὰ δημοσιεύω περισσότερον, πρῶτον διότι καὶ τὰ ἄλλα διηγήματα ἔχουν δικαιώματα, καὶ δεύτερον διότι εἶνε μετρημένος, διὰ νὰ τελειώσῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους καὶ ὄχι ἐνωρίτερα·) *Ἐλπιδοφόρον* (ἡ μεθ' ἧς ζητεῖς ἀνταλλαγὴν, δὲν ἀνταλλάσσει Μ. Μυστικά·) *Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα* (ἐδιάσθης νὰ παρπονεθῇς, διότι καὶ τὴν προηγουμένην σου ἐπιστολὴν εἶχα ἀναγνώσῃ, καὶ σου εἶχα ἀπαντήσῃ· προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν μὲ τὸ ὄνομα δὲν γίνονται·) *Δοξίαν* (ἐλήθησαν·) *Βίγλαν* (ἔλαβα·) *Εὔθυμον Κόρην* (ἔστειλα φίλησέ μου τὴν μικρὰν ἀδελφήν σου·) *Ὑπερήφανην Ἑλληνίδα* (ἔστειλα· νὰ πῇς εἰς τὸ ἐξαδελφάκι, ὅτι κ' ἐγὼ τὸ ἀγαπῶ πολὺ καὶ ὅτι μὲ χαράν μου μανθάνω ὅτι τοῦ χρόνου θὰ γίνῃ συνδρομητής·) *Μελαγχολινὴν τῆς Ἄνδρου* (κ' ἐγὼ μὲ πολὺ μεγάλην μου χαρὰν θὰ σε γνωρίσω προσωπικῶς·) *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· χαίρω πού σου ἤρεσε τόσον ὁ τόμος τοῦ 1896 μὲ τὸν συγκινητικώτατον «Ὀρφανὸν τῆς Νίας Ὀρλεάνης» καὶ τὸν θαυμάσιον «Καίσαρα Κασκαμπέλ» τοῦ Ἰουλίου Βέρν·) *Γλυκύφεγγον Σελήνην* (ἡ ὁποία ἐταξείδευσε κατ' αὐτὰς ὡς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐθαύμασε τὸ νεκροταφεῖον τῆς Γένουας ποὺ δὲν περιγράφεται!) *Δ. Ε. Μελανδινὸν* (ὁ κ. Ξενόπουλος σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς δι' ὅσα γράφεις διὰ τὸ βιβλίον του·) *Ζουλείκαν* (αἱ ταινίαι μοῦ χρησιμεύουν μόνον ὅταν συνοδεύουν τὴν παραγγελίαν·) *Ἄσπρο Κάρβουνο* (δὲν σου φαίνεται περιττὴ ἡ πληροφορία, ἀφ' οὗ πρὸ ὀλίγου ἤσουν μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*· αἱ πληροφορίαι ἔχουν χάριν ὅταν ἀπευθύνωνται πρὸς μακρὰν εὑρισκομένους καὶ ἀγνώστους·) *Ἀνέλπιστον Χαράν*, δὲν (πειράζει· εἰμπορεῖς νὰ της στείλῃς τετράδιον μὲ τὸ παλαιόν σου ψευδώνυμον· χαίρω πού σου ἤρεσεν ὁ «Πυρειοπώλης»·) *Ἀτρόμητον Ἱεραπόστολον* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφὴ· ὁ περὶ οὗ μ' ἐρωτᾷ, εἶνε καλῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ δὲν τον γνωρίζω προσωπικῶς· χαίρω ποῦ «ἀτεμαγεύθης» ἀπὸ τὰ «Διηγήματα τοῦ Φαίδωνος·») *Λευκοθέαν Κλωσίδου* (πῶς! τὸ φύλλον σοῦ στέλλεται τακτικά·) *Τρεμοσβῦνον Ἀστέρι* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν περὶ τῶν Ρουμάνων·) *Ὀξύθυμον Ἀλβανὸν* (ἔστειλα·) *Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως* (κατενθουσιασμένον μὲ τὸν ἐφετεινὸν τόμον, τὸν ὁποῖον εὑρίσκει ἀνώτερον ἀπὸ ὅλους·) *Σπήλαιον τῶν Μουσῶν* (ἡ γνώμη μου εἶνε νὰ μὴν ἀλλάξῃς ψευδώνυμον· ἂν ἐπιμείνῃς ὅμως, ὀφείλεις κατὰ τὸν κανονισμὸν νὰ μου στείλῃς 1 δραχμήν·) *Φλύαρην Ξανθομαλοῦσαν* (ἀλλὰ πολὺ λακωνικὴν αὐτὴν τὴν φορὰν!) *Κόρην τοῦ Στρυμῶνος*, *Ἀκτινοβολοῦσαν Σελήνην* (τὸ ἔλαβα· καὶ τώρα εἰμπορεῖς νὰ του στείλῃς·) *Ἀμβρακιώτιδα Ἀδραν* (οὔτε αὐτὴ περὶ τῆς ὁποίας μ' ἐρωτᾷς, εἶνε· βλέπεις πόσον ὀλίγους συνδρομητὰς ἔχω εἰς τὸν τόπον σας! ἀλλὰ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς ποῦ θὰ φροντίσῃς νὰ τους πολυπλασιάσῃς· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Ἄνθος Ἀνθέων* (κατενθουσιασμένον μὲ τὸν «Ἀνεψιὸν τοῦ Βασιλέως»·) *Ἀγριολούλουδον Ἄνδρου*, *Τριγῶναν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Αὐγούστου, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 16 Ὀκτωβρίου

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίνω νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰδιαιτέρῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

380. Λεξιγρίφος.

Μίαν δύναμιν, ἓν ἄρθρον καὶ ἓν δένδρον συνενόνω
Καὶ τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων εἰς αἰῶνας φανερόνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διχρώμου Ψυχείας.

381. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι κράτος τι μεγάλον
Καὶ συγχρόνως δυναμόνω.
Ἂν τὴν κεφαλήν μου κόψῃς
Δύο προτάσεις θὰ ἑνόνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλτου τῶν Δασῶν.

382. Αἴνιγμα.

Ἄνθος τὸ ἀρσενικόν μου,
Ὄνομα τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τοῦ Ζαππείου.

383. Ὀρθογώνιον.

★ ★ Ρ Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι
★ ★ ★ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νἀναγινώσκωνται ὀκτὼ λέξεις, πέντε
★ Ο ★ ὁριζοντίως καὶ τρεῖς καθέτως.
★ ★ ★
Σ ★ ★

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

384. Ἀστήρ.

★ ★ ★ Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε ἀναγινώσκεται: καθέτως ἀρχαῖος βασιλεύς, ὁριζοντίως πτηνόν, διαγωνίως δὲ ὄνομα πλοίου καὶ πτηνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους.

385. Κρυπτογραφικόν.

1 2 2 3 4 5 6 7 8 9	=Ἀρχαῖος ἐπιστήμων.
2 6 5 1 9	=Ἥρως,
3 9 4 6 5	=Βασιλεὺς τῆς Σουηδίας.
4 8 2 3 9	=Τόπος τερπνός.
5 3 1 6	=Δένδρον.
6 5 7 3 9	=Τροφή.
7 6 5 9 3 9	=Πόλις.
8 5 6	=Θεά.
9 6 1 4 9 2 8 5	=Μέγας ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ Θησέως Δ. Πενδίου.

386-388. Συμπλήρωσις φράσεων.

1.) — — μᾶλλον — — αἰσχρόν.
2.) Εἰ — — — μαθήσει.
3.) — ἀνθρώπος — ἥλιος.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Βότσαρη.

388-390. Τριπλῆ Ἀκροστιχὶς μετὰ Μαγικοῦ γράμματος.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἵδρυμα θρησκευτικόν· τὰ δεύτερα ζῷον, τὰ τρίτα πόλιν ἀναφερομένην ὑπὸ τῆς Γραφῆς. Τῶν τριῶν τούτων λέξεων ἀνταλλασσῶν κατόπι ἓν γράμμα, δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσον ἄλλας τόσας.

1. Σημαίνει λέξιν ἄκλιτον. 2. Ζῷον ἄγριον. 3. Εἰς αὐτὸ ὑπείκουν ὅλοι. 4. Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Αἰσθήματος.

391. Ἐλλιποσύμφωνον.

ε ε ε - ο α - ο α - ε ε ε - α α - η - ε ε ε - ο α - ο α - ε ε ε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

392. Γρῖφος.

Μ
Ρ ού τῶν.
πλοῦ

Ἐστάλη ὑπὸ Σταμ. Κ. Σταμάτη.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

Εὐχαρίστως ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πάσης πόλεως. — Διεύθυνσις: Nicola Zizinia, Port-Saïd (Egypte)
(A—48)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΝΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Εν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Σεπτεμβρίου 1901 Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 37

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια.)

ΒΟΕΣ ΚΑΙ ΓΥΜΝΩΤΟΙ

Αἱ μεταναστεύσεις αὗται τῶν βοῶν εἶνε συχναὶ εἰς τὴν Βενεζουέλαν, διότι οἱ ἰδιοκτῆται ὀφείλουν ἑκάστοτε νὰ συμμορφόνωνται μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ξηρᾶς ἢ τῆς βροχερᾶς ἐποχῆς. Ὅταν δηλαδὴ τὸ χόρτον ἐκλείπῃ ἀπὸ τοὺς λειμῶνας τῶν ὑψηλοτέρων χωρῶν, ἡ βοσκὴ πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ γίνεται εἰς τὰς χαμηλοτέρας πεδιάδας, τὰς πλησίον τῶν ὑδάτων, προτιμωμένων τῶν μερῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα προσβάλλονται περιοδικῶς ὑπὸ τῆς πλημμυρίδος καὶ τῶν ὁποίων ἡ βλάστησις εἶνε θαυμασία. Ἡ ἀγρωστις παρέχει εἰς τὰ ζῷα τροφὴν τόσον ἄφθονον ὅσον καὶ ἐκλεκτήν, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῶν παρυχθίων πεδιάδων.

Οἱ ἱλανέροι λοιπὸν εἶνε ἠναγκασμένοι νὰ μεταφέρουν τὰ ποίμνιά των, καὶ ὁσάκις συναντοῦν εἰς τὸν δρόμον νερόν, ποταμὸν ἢ ποτάμιον, τὰ ζῷα διέρχονται κολυμβῶντα.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ οἱ σύντροφοί του ἔμελλον νὰ παρευρεθοῦν εἰς τὸ περίεργον τοῦτο θέαμα, χωρὶς νὰ διατρέχουν κανένα κίνδυνον ἐκ τῆς συσσωρεύσεως ἐκείνης μυριάδων βοῶν.

Μόλις ἔφθασαν εἰς τὴν ὄχθην, οἱ βόες ἐσταμάτησαν. Ὁ θόρυβος ἐδιπλασιάσθη, διότι αἱ τελευταῖαι τάξεις ὤθουν ἰσχυρῶς τὰς πρώτας, ἐν ᾧ αὗται ἐδίσταζον ἀκόμη νὰ ριφθοῦν εἰς τὸν ποταμόν.

Ἐν τούτοις τὸ ἀπεφάσισαν, ἀναγκασθεῖσαι ὑπὸ τοῦ καμπεστέρου, ὁ ὁποῖος προηγεῖτο.

— Εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κινήματος, εἶπεν ὁ Βαλδέζ. Θὰ ριφθῇ μὲ τὸν ἵππον του εἰς τὸ ρεῦμα, καὶ τὰ ζῷα θὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Τῶντι, ὁ καμπεστέρος ἐρρίφθη δι' ἑνὸς πηδήματος ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ὄχθης. Οἱ βουκόλοι, προηγουμένου ἐνὸς ὀδηγοῦ, ὁ ὁποῖος ἔψαλλεν ἓν εἶδος ἀγρίου ὕμνου, ἐμβατήριον ρυθμοῦ παραδόξου, ἤρχισαν νὰ κολυμβοῦν. Ἀμέσως τότε ἡ ἀγέλη ἐρρίφθη εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὁποίου ἔβλεπέ τις μόνον κεφαλὰς μὲ μακρὰ κυρτὰ κέρατα, καὶ μὲ ἰσχυροὺς ρώθωνας, φυσῶντας μὲ μεγάλην ὁρμήν.

Ἡ διάβασις τοῦ ποταμοῦ ἐγίνετο μ' εὐκολίαν μέχρι τοῦ μέσου τῆς κοίτης, μεθ' ὅλην τὴν ταχύτητα τοῦ ρεύματος, καὶ ἠδύνατό τις νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ ἐπερατοῦτο αἰσίως ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ χάρις εἰς τὴν δεξιότητα τῶν ὁδηγῶν.

Ἀλλὰ δὲν συνέβη οὕτω.

Ἔξαφνα, συγκίνησις μεγάλη παρετηρήθη εἰς τὰς τάξεις τῶν βοῶν, ἐν ᾧ πολλαὶ ἑκατοντάδες ἐξ αὐτῶν εὑρίσκοντο εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι μόλις μέτρων ἀπὸ τῆς δεξιᾶς ὄχθης. Ἔπειτα, τὴν ἰδίαν στιγμήν, αἱ βλασφημίαι τῶν βουκόλων ἀνεμίχθησαν μὲ τοὺς μυκηθμοὺς τῶν ζῴων. Ἡ ἀγέλη ὅλη ἐφαίνετο καταληφθεῖσα ὑπὸ τρόμου, ὑπὸ πανικοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ αἰτία ἦτο ἄγνωστος.

— Καρίβες!.. καρίβες!.. ἀνέκραξαν οἱ ναῦται τῆς Μορίσκης καὶ τῆς Γαλλιανέττας.

— Καρίβες;... ἐπανέλαβεν Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

— Ναί... καρίβες καὶ παράγοι! ἀνέκραξεν ὁ Πάρσαλ.

Τῶντι, τὸ ποίμνιον συνήντησεν ἀγέλην γυμνωτῶν, ναρκῶν, ἠλεκτρικῶν ἐγχέλεων, ἐκ τῶν φοβερῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀφθονοῦν εἰς τὰ ὕδατα τῆς Βενεζουέλας. Ὑπὸ τὰς ἐκκενώσεις τῶν ζωντανῶν αὐτῶν «λουγδουνικῶν λαγήνων» γεμάτων πάντοτε καὶ ἰσχυροτάτων, οἱ βόες κατελαμβάνοντο ὑπὸ σπασμῶν, παρέλυον, ἐλιποθύμουν. Ἔπιπτον μὲ τὸ πλευρόν, ἐκίνουν διὰ τελευταίαν φορὰν τὰ μέλη των ὑπὸ τὴν ἠλεκτρικὴν δόνησιν, καὶ ἐβυθί-

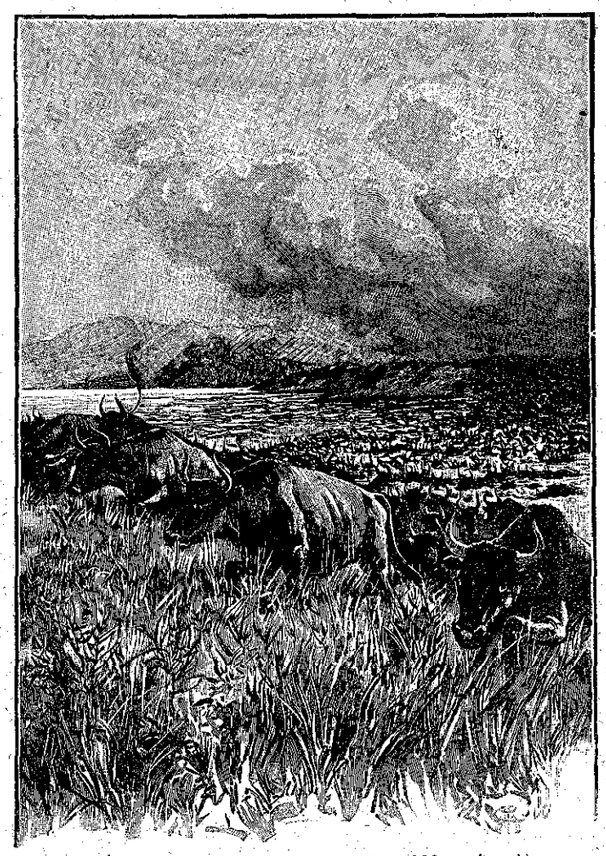

« Τὰ ζῷα διέρχονται κολυμβῶντα. »(Σελ. 293, στήλ. α')

ζοντο. Οὕτω πολλοὶ ἐξηφανίσθησαν εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι μὴ ὑπακούοντες πλέον εἰς τὴν φωνὴν τῶν βουκόλων, — ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ ἐπίσης προσεβλήθησαν ὑπὸ τῶν ναρκῶν,— ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποκύψουν εἰς τὸ ρεῦμα, καὶ δὲν ἔφθασαν εἰς τὴν ἀντίθετον ὄχθην, εἰμὴ κατὰ πολλὰς ἑκατοντάδας μέτρων μακρότερα. Ἐκτὸς τούτου, ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συγκρατηθοῦν ἐπὶ τῆς ἄλλης ὄχθης οἱ βόες, ὠθούμενοι πάντοτε ὑπὸ τῶν ὄπισθεν ἐρχομένων, ἐρρίπτοντο ἀκατάσχετοι εἰς τὸν ποταμόν, ἕρμαια τρόμου ἀπεριγράπτου. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια τῶν ἰχθύων, διὰ τῶν πολλῶν ἐκκενώσεων, εἶχεν ὀλιγοστεύσῃ. Ὅθεν πολλοὶ βόες κατώρθωσαν νὰ φθάσουν τὴν ἀριστερὰν ὄχθην καὶ νὰ τραποῦν εἰς θορυβώδη φυγὴν διὰ τῆς ἐρήμου.

— Νά, εἶπεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν, πρᾶγμα ποῦ δέν το βλέπει κανεὶς οὔτε εἰς τὸν Σηκουάναν,οὔτε εἰς τὸν Λείγηρα, οὔτε εἰς τὸν Γαρούναν! Ἀξίζει νά το ἰδῇ κανεὶς μιὰ φορά!

—Νὰ χαθοῦν! ἐγρύλλισεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης·βλέπω,ὅτι πρέπει κανεὶς νὰ φυλάγεται πολὺ ἀπὸ τὰ φοβερὰ αὐτὰ χέλια!

— Αὐτὸ ἐννοεῖται, καλέ μου λοχία, ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ· εἶνε τὸ ἴδιο σὰν νὰ ἔχῃ νὰ κάμῃ μὲ ἠλεκτρικὴ συστοιχία!

— Τὸ φρονιμώτερον εἶνε, προσέθεσεν ὁ Πάρσαλ, νὰ μὴ πέφτῃ σὲ νερό,ποῦ ἔχει τέτοια ψάρια.

—Αὐτὸ εἶνε, Πάρσαλ,αὐτὸ εἶνε! ἐπεῖπεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

Τὸ βέβαιον εἶνε,ὅτι οἱ γυμνωτοὶ ἀφθονοῦν εἰς τὰ ὕδατα τῶν βενεζουελείων ποταμῶν. Μεθ' ὅλον τὸ ἐπικίνδυνον τῆς ἁλιείας των, οἱ ἁλιεῖς γνωρίζουν ὅτι παρέχουν λαμπρὰν τροφήν, καί τους συλλαμβάνουν μὲ δίκτυα. Ἐκεῖ τοὺς ἀφίνουν νὰ ἐξαντλήσουν τὸν ἠλεκτρισμόν των εἰς ματαίας ἐκκενώσεις, καὶ ἔπειτα εἰμποροῦν νά τους πιάσουν χωρὶς ἀπευκταῖον.

Ὅταν τὰ πλοιάρια ἀνέλαβον τὴν πορείαν των, ὁ πλοῦς ἐπεβραδύνθη ἕνεκα τῆς ἀνεπαρκείας τοῦ ἀνέμου, ὁ ὁποῖος ἐκόπαζε συνήθως τὸ ἀπόγευμα. Εἰς μερικὰ στενὰ μέρη, ὅπου τὸ ρεῦμα ἐξεδηλοῦτο ἰσχυρότερον, ἠναγκάσθασαν νὰ ρυμουλκηθοῦν διὰ τῆς ἑστρίλλας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπροξένησε πολλῶν ὡρῶν ἀπώλειαν. Ἦτο ἤδη νύξ, ὅταν οἱ ταξειδιῶται ἐσταμάτησαν ἔναντι τοῦ χωρίου Ἐσμεράλδα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης, τὸ διάστημα ἐφωτίζετο λαμπρῶς ὑπὸ μεγαλοπρεποῦς φεγγοβολίας φλογῶν ἐπὶ τῆς δασώδους κορυφῆς τῆς πυραμίδος ἐκείνης τοῦ Δουΐδου, εἰς ὕψος δύο χιλιάδων καὶ πεντακοσίων μέτρων ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Δὲν ἦτο ἔκρηξις ἡφαιστείου,ἀλλὰ φλόγες εὐπετεῖς καὶ φευγαλέαι, αἱ ὁποῖαι ἐχόρευον ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ βουνοῦ. ἐν ᾧ αἱ θαλάσσιαι νυκτερίδες, θαμβωθεῖσαι ἀπὸ τὴν λάμψιν, περιίπταντο ἄνωθεν τῶν πλοιαρίων, τῶν κοιμωμένων παρὰ τὴν ὄχθην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΤΡΟΜΕΡΑΙ ΑΝΗΣΥΧΙΑΙ

Ὅσον οἱ ἰνδοὶ Μπαρὲς θὰ εἶνε Μπαρές, ἡ ἐμφάνισις τῶν φλογῶν τούτων ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Δουΐδου θὰ θεωρῆται εἰς τὴν χώραν ὡς οἰωνὸς ἀπαίσιος, ὡς προμήνυμα συμφορᾶς.

Ὅσον οἱ ἰνδοὶ Μαρικιτάροι, θὰ εἶνε Μαρικιτάροι, τὸ ἴδιον φαινόμενον θὰ θεωρῆται ὑπ' αὐτῶν ὡς ἔνδειξις σειρᾶς εὐτυχῶν γεγονότων.

Αἱ δύο αὗται ἰνδικαὶ φυλαί, ἐξηγοῦν, βλέπετε, κατὰ πολὺ διαφορετικὸν τρόπον τὰς λάμψεις τοῦ προφητικοῦ των ὄρους. Ἀλλά, εἴτε ἡ μία ἔχει δίκαιον εἴτε ἡ ἄλλη, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ γειτνίασις τοῦ Δουΐδου δὲν ἔφερεν εὐτυχίαν εἰς τὸ χωρίον Ἐσμεράλδα.

Δυσκόλως θὰ εὕρισκέ τις ὡραιοτέραν τοποθεσίαν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ὀρενόκου, νομὰς πλουσιωτέρας, κλῖμα εὐκραέστερον. Καὶ ἐν τούτοις ἡ Ἐσμεράλδα εὑρίσκετο εἰς ἀξιοθρήνητον κατάστασιν παρακμῆς καὶ ἐγκαταλείψεως. Ἐκ τοῦ ἀρχαίου χωρίου, τοῦ κτισθέντος ὑπὸ ἱσπανῶν ἀποίκων, μόλις σώζονται τὰ ἐρείπια ἑνὸς ναΐσκου καὶ πέντε ἢ ἕξ καλυβῶν, κατοικουμένων προσωρινῶς κατὰ τὰς ἐποχὰς τῆς θήρας καὶ τῆς ἁλιείας.

Ὅταν ἡ Γαλλινέττα καὶ ἡ Μορίσκη ἔφθασαν ἐκεῖ, δὲν εὗρον εἰς τὸν λιμένα οὔτε μίαν λέμβον.

Ποῖος ἐδίωξεν ἐδῶθεν τοὺς Ἰνδούς; .. Οἱ λεγεῶνες τῶν κωνώπων, οἱ ὁποῖοι καθιστοῦν τὸ μέρος ἀκατοίκητον, αἱ μυριάδες τῶν ἐντόμων, τὰς ὁποίας ὅλαι αἱ φλόγες τοῦ Δουΐδου θὰ ἦσαν ἀνίσχυροι νὰ ἐξοντώσουν!

Καὶ τὰ πλοιάρια ὑπέστησαν τοιαύτην ἔφοδον, αἱ κουνουπιέραι ἀπεδείχθησαν τόσον ἀνεπαρκεῖς, ἐπιβάται καὶ ναῦται ἔλαβον τόσα δήγματα, — ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ ἀνεψιὸς τοῦ λοχίου Μαρσιάλη, διότι ὁ θεῖός του αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν κατώρθωσε νὰ τον προφυλάξῃ,—ὥστε ὁ Βαλδὲζ καὶ ὁ Πάρσαλ ἀπέπλευσαν πρὸ τῆς αὐγῆς, τῇ βοηθείᾳ τῆς παλάντσας, ἀναμένοντες τὴν πρωϊνὴν αὔραν.

Ἡ αὔρα αὕτη μόλις ἐδυνάμωσε τὴν δεκάτην ὥραν, καὶ τὰ πλοιάρια, μετὰ δύο ὥρας, ἀντιπαρῆλθον τὸ στόμιον τοῦ Ἰγουάπου, παραποτάμου τῆς δεξιᾶς ὄχθης. Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ δὲν ἐσυλλογίσθη πάλιν νὰ τον ἐξερευνήσῃ,ὁ δὲ Γερμανὸς Πατέρν δὲν τῷ ἔκαμε παράπονον αὐτὴν τὴν φοράν,οὔτε ὑποτύπον φιλικῆς ἀστειότητος. .

Ἄλλως τε ἐν ἄλλο πρᾶγμα ἀπησχόλει καὶ ἀνησύχει τώρα τὸν λοχίαν Μαρσιάλην, ἐξίσου δὲ καὶ τὸν Ἰάκωβον Ἑλλώκ.

Ὅσον ἰσχυρὰ καὶ ἂν ἦτο, ὅσον σκληραγωγημένη καὶ ἀκαταπόνητος ἡ Παυλίνα Κερμώρ, ὑπῆρχε φόβος ὅτι θὰ ἐπλήρωνε τὸν φόρον της εἰς τὸ κλῖμα τῆς χώρας ταύτης. Ἐξ αἰτίας τῶν τελμάτων καὶ τῶν ἑλῶν, ἐπικρατοῦν ἐδῶ πυρετοί, τοὺς ὁποίους δυσκόλως ἀποφεύγει τις. Χάρις εἰς τὴν ἐξοικειωσίν των, τὰ πληρώματα εἶχον μείνῃ ἀπρόσβλητα. Ἀλλ' ἡ νεᾶνις, ἀπό τινων ἤδη ἡμερῶν, ᾐσθάνετο γενικὴν καχεξίαν,ἡ σοβαρότης τῆς ὁποίας οὐδένα διέφευγε.

Ὁ Γερμανὸς Πατέρν διέγνωσεν, ὅτι ἡ Παυλίνα Κερμὼρ προσεβλήθη ὑπὸ ἑλώδους πυρετοῦ. Αἱ δυνάμεις της ἠλαττοῦντο, ἡ ὄρεξις τῇ ἔλειπε, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀκατανίκητος ἐξάντλησις τὴν ἠνάγκασε νὰ μείνῃ εἰς τὸ στρῶμα ὥρας ὁλοκλήρους. Κατέβαλλεν ἐν τούτοις μεγάλας προσπαθείας νὰ ντέχῃ. συλλογιζομένη πόσον ἡ ἀσθένειά της θὰ ἐπηύξανε τὰς ἀνησυχίας τῶν συνταξειδιωτῶν της.

Ἀλλ' ἔμενεν ἡ ἐλπίς, ὅτι ἡ ἀσθένεια αὕτη ἦτο παροδικὴ ἀδιαθεσία ... Ἴσως ἡ διάγνωσις τοῦ Γερμανοῦ Πατέρν ἦτο λανθασμένη ... Ἄλλως τε, ἀφ' οὗ ἦτο γνωστὴ ἡ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ εὐρωστία τῆς Παυλίνας, ἡ φύσις δὲν θὰ ἦτο ὁ καλλίτερός της ἰατρός, καὶ δὲν εἶχε τὸ καλλίτερον φάρμακον, τὴν νεότητα;...

Τὰ πλοιάρια ἐσταμάτησαν νὰ διανυκτερεύσουν παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Καβιρίμα, παραποτάμου τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, ἀπέπλευσαν δὲ τὴν ἐπαύριον, ἀφθόνως ἐφωδιασμένα μὲ κρέας ἐλάφων, κάπρων καὶ ὑδροχοίρων, τοὺς ὁποίους εἶχον φονεύσῃ τὴν προτεραίαν οἱ κυνηγοί. Ὁ καιρὸς ἦτο ἄσχημος. Κατὰ διαλείμματα ἔπιπτε βροχὴ ραγδαιοτάτη.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΥΟ ΔΑΚΡΥΑ

Μικρό μου, ἀρχοντόπουλο, βοήθεια
Κάνε σὲ μιὰ καρδούλα ποῦ πονεῖ!
Κράζει ἡ φτωχιὰ μὲ πονεμένα στήθεια,
Μὲ μιὰ βραχνὴ τρεμόσβυστη φωνή.

Τά μάτια τοῦ παιδιοῦ κρυφοδακρύζουν,
Μὲ πονεσιὰ θωροῦν τὴ δυστυχιά,
Δυὸ λόγια λέει ποῦ καρδιὲς δροσίζουν
Κ' ἐλεημοσύνη κάνει 'στὴ φτωχιά.

Καὶ τῆς ψυχῆς του τὰ λαμπρὰ ἀστέρια,
—Τὰ δάκρυά του, —πρὶν 'στὴ γῆ κυλί-[σουν
Ἐπέσανε 'ς ἑνὸς μικροῦ ἀγγέλου χέρια

Ποῦ τἄφερε γοργὸς μὲ 'περηφάνια
Ἐκεῖ ψηλὰ 'στ' ἀθώρητα οὐράνια,
Τοῦ Πλάστη τὴν κορῶνα νὰ στολίσουν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

—Ἂς ἐπιστρέψωμεν, εἶπε τέλος ἡ Ἀδελαΐς. Πίστευσέ μου, Ἑρμάνη, ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ φρονιμώτερον. Φαντάσου τί τρομερὰν συγκίνησιν ἠθέλαμεν αἰσθανθῇ, ἂν ἐννοούσαμεν ἔξαφνα ἀπὸ κανὲν τεκμήριον —ἀπὸ λάμψιν ἢ ἀπὸ κρότον,—ὅτι συγκροτεῖται μάχη εἰς τὴν Ἔρλην! Νὰ βλέπῃς ἀπὸ μακρὸν τὸν κίνδυνον ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷς, χωρὶς νὰ εἰμπορῇς νὰ τρέξῃς καὶ νὰ τον βοηθήσῃς, ὦ, εἶνε μαρτύριον! Τὸ ἠξεύρω,διότι τὸ ὑπέφερα.

—Ὄχι, σὲ παρακαλῶ,ἀπεκρίθη ἡ Ἑρμάνη, περιβάλλουσα διὰ τοῦ βραχίονος τὴν ὀσφὺν τῆς φίλης της, διὰ νὰ την ὁδηγήσῃ εἰς τὸ λίθινον ἐδώλιον μικροῦ τινος φυλακείου. Ἂς μείνωμεν ἐδῶ. Ἂν δὲν εἰμπορῶ νὰ τρέξω πρὸς βοήθειαν τοῦ Γάστωνος, μοῦ φαίνεται τοὐλάχιστον ὅτι τὸν προστατεύω διὰ τῶν εὐχῶν μου. Ἔλα. Ὁμίλησέ μου δι' ὅλας ἐκείνας τὰς σκληρὰς ἀναμνήσεις, αἱ ὁποῖαι σὲ προασπίζουν ἀσφαλῶς ἐναντίον νέων δυστυχιῶν. Διότι ὁ δίκαιος Θεὸς δὲν θὰ καταθλίψῃ βέβαια καὶ τὴν νεότητά σου, ἀφ' οὗ ἐδοκίμασε τόσον δεινῶς τὴν παιδικήν σου ἡλικίαν. Ναί, ὁμίλησέ μου διὰ τὴν Φλωρεντίαν, διὰ τὸ παλάτι σας τὸ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἄρνου, διὰ τὰ εὐτυχῆ ἔτη ποῦ ἔζησες ἐκεῖ, πρὸ τῆς φριχώδους στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ὄχλος εἰσήλασεν εἰς τὴν κατοικίαν σας διὰ νὰ τιμωρήσῃ ἀνάνδρως τὸν πατέρα σου, διότι ἀνῆκεν εἰς τὸ γαλλικὸν κόμμα τῆς Ἰταλίας.

Βεβαίως, ἡ Ἑρμάνη ἐγνώριζε μὲ ὅλας της τὰς λεπτομερείας τὴν ἱστορίαν τοῦ Ρουστιτιάνη, πατρὸς τῆς Ἀδελαΐδος, φονευθέντος μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν δύο του υἱῶν εἰς μίαν τῶν στάσεων τῆς Φλωρεντίας,—ἀλλὰ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἱστορίας ταύτης δὲν ἐμειώθη ποτὲ δι' αὐτήν. Διότι ὡς ἥρωας εἶχεν ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἠγάπα περισσότερον εἰς τὸν κόσμον,καὶ πρῶτον τὸν πατέρας της,σωθέντα εἰς τὴν μάχην τῆς Φορνούης ὑπὸ τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ τοῦ μαρκησίου, τοῦ δὸν Ἰουστήνου, ὁ ὁποῖος ἔγινε κατόπι οἰκονόμος καὶ παιδαγωγὸς τῶν τέκνων τοῦ ὑποκόμητος τῆς Ναρβόννης.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ Δὸν Ἰουστῆνος ἦτο εὐπατρίδης μεγάλης σοφίας καὶ ἀρετῆς, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀφίσῃ εἰς τὸν νεώτερον ἀδελφόν του τοὺς τίτλους καὶ τὰ κτήματα τῆς οἰκογενείας των, διὰ νὰφιερωθῇ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν φιλολογίαν. Ἐν τούτοις εἶχεν ἀναλάβῃ τὸ ξίφος ὑπὲρ τῶν Γάλλων, τοὺς ὁποίους ἐνόμιζε σωτῆρας καὶ ἀνακαινιστὰς τῆς πατρίδος του. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν στρατευμάτων, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀφίσῃ εἰς τὴν Φλωρεντίαν ὁ Κάρολος Η', οὔτε ἡ φήμη τοῦ δὸν Ἰουστήνου, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε διὰ τῆς ἀνυκαλύψεως ἀγνώστων ἔργων τοῦ Κικέρωνος, οὔτε ἡ προσωπική του ἀξία θὰ τον ἔσωζεν ἐκ τῆς πυρᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπέθανε καὶ ὁ μέγας φίλος του Σαβοναρόλας. ὁ ἀπόστολος τοῦ γαλλικοῦ κόμματος, ἐὰν οἱ Φλωρεντῖνοι κατώρθοναν νὰ τον συλλάβουν.

Δὲν θὰ τον ἔμελε διὰ τὴν ζωήν του, ἂν δὲν εἶχε νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ζωὴν τῆς ἀνεψιᾶς του Ἀδελαΐδος, τῆς μόνης ἡ ὁποία ἐσώθη ἀπὸ τὴν σφαγὴν τῶν συγγενῶν του. Τότε, ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν, καὶ κατόπι περιπετειώδους ταξειδίου διὰ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Προβηγγίας, κατὰ τὸ ὁποῖον θεῖος καὶ ἀνεψιὰ πολλοὺς κινδύνους διέτρεξαν καὶ διέφυγον, κατώρθωσαν ἐπὶ τέλους νὰ φθάσουν εἰς τὴν μόνην φιλόξενον στέγην, τὴν ὁποίαν συνήντησαν εἰς τὸν δρόμον των, δηλαδὴ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὑποκόμητος Ἰωάννου Δεφοᾶ.

Ἡ αὐγὴ ἐλεύκαινεν ἤδη τὴν ἐσχατιὰν τοῦ ὁρίζοντος, καὶ ἡ Ἑρμάνη ἤκουεν ἀκόμη προσεκτικὴ τὴν διήγησιν τῆς Ἀδελαΐδος.

Βῆμα βαρύ, τὸ ὁποῖον ἀνέβαινεν ὀπισθέν των τὰς βαθμίδας τῆς ἑλικοειδοῦς κλίμακος,καὶ ψίθυρος λόγων ἐπιπληκτικῶν,τὰς εἰδοποίησεν ἔξαφνα ὅτι ἡ κυρία Δὲ Ρεσάκ, πρώτη ἐξ ὅλων ἐγειρομένη εἰς τὸν πύργον, ἤρχετο νὰ ταῖς ἐπιπλήξῃ διὰ τὴν ὁλονύκτιον ἀγρυπνίαν των.

—Στὸ κρεββάτι! γρήγορα 'στὸ κρεββάτι! ἐφώναξε καταθυμωμένη ἡ κυρία Δὲ Ρεσάκ. Δὲν εἶνε ἐντροπή, σεῖς κόραι εὐγενῶν, νὰ φοβῆσθε καὶ νὰνησυχῆτε μὲ τὸ παραμικρόν;

—Δὲν ἔχετε δίκηο, ἀπεκρίθη ἡ Ἑρμάνη ἐκτείνουσα τὰς χεῖρας διὰ νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν κυρίαν Δὲ Ρεσάκ,—εἰς μάτην ὅμως, διότι ἐκείνη, διὰ νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἄκαιρον, ὀπισθοχώρησε· δὲν ἔχετε δίκηο, διότι δὲν εἶνε μικρὸν τὸ πρᾶγμα ποὺ μας ἀνησυχεῖ· ὅσον διὰ φόβον, ἂς εἴχαμεν τώρα πτερά, καὶ θὰ ἐβλέπατε ἂν δὲν ἐπετούσαμεν ἀμέσως πρὸς τὴν Ἔρλην...

—Νὰ κάμετε τί; ἀπεκρίθη ἡ παιδαγωγός. Ἀρκοῦν τὰ τσεκούρια τῶν ξυλοκόπων, διὰ νὰ μὴ διατρέξουν οἱ δικοί μας κανένα κίνδυνον. Ἐμπρός! κατεβῆτε γρήγορα νὰ κοιμηθῆτε! Τί θέλετε; ὅταν σὲ λίγες ὧρες θὰ ἐπιστρέψουν ὁ ἀδελφός σας καὶ ὁ θεῖός σας, νὰ σας περιπαίζουν διὰ τὰ χλωμά σας πρόσωπα καὶ τὰ κομμένα σας μάτια;..

Ἡ Ἑρμάνη καὶ ἡ Ἀδελαὶς ὑπήκουσαν καὶ ἐκοιμήθησαν μὲ τόσην ἐμπιστοσύνην διὰ τὴν πρόρρησιν τῆς κυρίας Δὲ Ρεσάκ, ὥστε ὅταν ἐξύπνησαν, ὀλίγον πρὸ τῆς μεσημβρίας, ἡ πρώτη των σκέψις ἦτον, ὅτι ὁ Γάστων καὶ ὁ Δὸν Ἰουστῆνος ἠμποροῦσε νὰ ἐπέστρεψαν ἐν ᾧ αὐταὶ ἐκοιμῶντο.

—Αὐτοὶ ὄχι, ταῖς ἀπεκρίθη μία θαλαμηπόλος, προστρέξασα εἰς τὸν ἦχον τῆς χρυσῆς συρίκτρας,διὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἑρμάνη ἔκραζε τοὺς ἀνθρώπους της. Ἦλθεν ὅμως ἕνας ἀπεσταλμένος ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Γάστωνος. Ἡ κυρία Δὲ Ρεσὰκ συνωμιλεῖ μαζί του εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν.

Μετ' ὀλίγην ὥραν αἱ δύο νεάνιδες εὑρίσκοντο καὶ αὐταὶ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ὅπου ἡ παιδαγωγὸς συνωμίλει μετὰ τοῦ γηραιοῦ ἱππικόμου, τὸν ὁποῖον εἶχε στείλῃ ὁ Γάστων.

—Μάχη δὲν ἔγινε, Ρενιέρε; ἠρώτησεν ἡ Ἑρμάνη.

—Δεσποινίς, οἱ λύκοι εἶνε ἀκόμη εἰς τὸ δάσος, ἀλλὰ τὴν νύκτα θὰ ἐξέλθουν· τὸ ἐλπίζομεν ὅλοι, ἀπεκρίθη ὁ ἱππικόμος,κλίνων τὸ γόνυ πρὸ τῆς νεαρᾶς πριγκιπίσσης, διὰ νὰ τῇ παρουσιάσῃ τεμάχιον χάρτου διπλωμένον εἰς τέσσαρα καὶ δεμένον ἁπλούστατα μὲ μεταξωτὴν κλωστήν, ἐλλείψει βουλοκηρίου καὶ σφραγίδος.

Ἡ Ἑρμάνη ἀπεσύρθη εἰς τὴν γωνίαν τοῦ παραθύρου, διὰ νὰναγνώσῃ ἡσύχως τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

—Ἔλα, Ἀδελαΐς, εἶπεν ἔπειτα· ἐλᾶτε καὶ σεῖς, καλή μου κυρία Ρεσάκ, μολονότι ἐφάνητε κακὴ ποῦ με ἀφίσατε νὰ κοιμοῦμαι, ἐν ᾧ ἐπερίμεναν ἀπάντησίν μου. Ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε καὶ αἱ δύο τὸν Γάστωνα ὁλόκληρον, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, μέσα εἰς αὐτὰ ποὺ μου γράφει ἐδῶ.

Αἱ τρεῖς γυναῖκες, ἐσκυμμέναι ἄνωθεν τῆς ἐπιστολῆς, ἀνέγνωσαν ταὐτοχρόνως:

« Ἀγαπητή μου ἀδελφή,

« Δὲν θ' ἀδικοῦσα τόσον τὴν γενναιο-
» ψυχίαν σου, ὥστε νὰ σπεύσω νὰ σε
» καθησυχάσω δι' ἀγγελιαφόρου, ἂν ὁ
» δὸν Ἰουστῆνος δὲν ἐλησμόνει εἰς τὸ
» Βέρναζον ὅλον του τὸ φαρμακεῖον καὶ
» ὅλα του τὰ ἰατρικὰ ἐργαλεῖα. Ἐπω-
»φελοῦμαι λοιπὸν τῆς εὐκαιρίας, διὰ νὰ
» σου διηγηθῶ τὰς μικράς μου ἐπιτυχίας.
» Εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδω ἐπιδο-
» κιμαζόμενον τὸ σχέδιόν μου περὶ τῆς ἀ-
» μύνης τῆς Ἔρλης. Οἱ ἄνθρωποί μας
» ἐτοποθετήθησαν εἰς ὅσα μέρη ἔκριναν
» ὡς καταλληλότερα, καὶ ἀνεμίχθησαν
» μὲ τοὺς ξυλοκόπους, κατὰ τὰς ἀναλο-
» γίας τὰς ὁποίας ἐπρότεινα ἐγώ. Τοῦ-
» το ἀποδεικνύει, ὅτι ἔχω τὸ ἔνστικτον
» τῆς στρατιωτικῆς ἐπιστήμης. Εἶμαι
» πολὺ χαρούμενος, μὰ τόσον πολύ, ὥ-
» στε γελοῦν μαζί μου ὁ Δὸν Ἰουστῆνος
» καὶ ὁ Πάτερ Μωγῆρος, τὸ μοναστή-
» ριον τοῦ ὁποίου ἔγινεν ἀρχηγεῖόν μας.
» Εἶνε τὸ ἐπικαιρότερον σημεῖον, κα-
» θόσον οἱ λγσταὶ σκοπεύουν νὰρπάσουν
» τὰναθήματα, τὰνηρτημένα εἰς τοὺς τοί-
» χους τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Οὐβέρ-
» του. Τοῦτο ἐμάθαμεν ἀπὸ ἕνα κατά-
» σκοπόν των,ὁ ὁποῖος συνελήφθη ὑπὸ τῶν
» στρατιωτῶν μας. Ὁ Δὸν Ἰουστῆνος
» φρονεῖ, ὅτι τοιαῦτα ὑποκείμενα δὲν θὰ
» τολμήσουν ποτὲ νὰ ἐξέλθουν ἡμέραν,

» καὶ τόσον εἶνε βέβαιος περὶ τούτου, ὥ-
» στε μοῦ ἔδωσε τὴν ἄδειαν νὰ ὑπάγω νὰ
» κυνηγήσω πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ βου-
» νοῦ, ἄνωθεν τοῦ ὀροπεδίου, ὅπου εἶνε
» τὸ μοναστήριον. Θάναρριχηθῶ ἐκεῖ μὲ
» ὅλα τὰ παιδιά, καὶ μὲ μερικοὺς ἱππο-
» κόμους πεπειραμένους. Ὁ πάτερ-Μωγῆ-
» ρος ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι ὑπάρχει φωλεὰ
» ἄρκτων εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη. Εἴθε νὰ
» ὑπῆρχε! Θὰ ἦτο δι' ἐμὲ λαμπρὰ τύ-
» χη νὰ κάμω τοιοῦτον συναπάντημα!

« Παρακάλεσε τὸν Θεὸν νὰ προξενή-
»σῃ αὐτὴν τὴν χαρὰν εἰς τὸν ἀδελφόν σου.

» Σὲ φιλῶ «ΓΑΣΤΩΝ»

—Δὲν εἶχα δίκηο; ἀνέκραξεν ἡ Ἑρμάνη μετὰ τὴν δευτέραν ταύτην ἀνάγνωσιν. Ἀλλὰ ποῦ πηγαίνεις, Ἀδελαΐς; προσέθεσε, βλέπουσα τὴν νεαράν της φίλην διευθυνομένην πρὸς τὴν θύραν.

—Νὰ ἑτοιμάσω ὅ,τι ζητεῖ ὁ θεῖός μου, ἀπεκρίθη ἡ ἀκόλουθος.

Μετ' ὀλίγον ἡ Ἀδελαΐς ἐπανῆλθε, φορεῦσα κομψὴν ἐνδυμασίαν ἁμαζόνος καὶ κρατοῦσα τὴν προσωπίδα της.

—Εἶσαι ἕτοιμος νὰ ἀναχωρήσῃς, Ρενιέρε; εἶπε πρὸς τὸν γηραιὸν ἱπποκόμον. Τὰ ἄλογά μας εἶνε σελλωμένα, ἕτοιμα, καὶ εἰς τὸν ἰδικόν σου ἐκρέμασα τὸ κιβώτιον τοῦ φαρμακείου.

—Μὰ τί; ἔχεις σκοπὸν νὰ κολουθήσῃς τὸν Ρενιέρον εἰς τὴν Ἔρλην; ἀνέκραξεν ἡ κυρία Δὲ Ρεσάκ.

—Ζητῶ συγγνώμην, κυρία. Ἀλλὰ καθὼς γνωρίζετε, ἐγὼ εἶμαι ἡ βοηθὸς καὶ ἡ νοσοκόμος, ὁσάκις ὁ θεῖός μου θεραπεύῃ κανένα πληγωμένον ἢ κανένα ἀσθενῆ. Ὥστε μαζὶ μὲ τὰ φάρμακα καὶ μὲ τὰ ἐργαλεῖα, ἔστειλε νὰ πάρῃ καὶ ἐμέ.

—Ἀφ οὗ εἶνε ἔτσι, εἶπεν ἡ παιδαγωγός, δὲν ἔχω νὰ εἴπω τίποτε. Πήγαινε εἰς τὸ καλὸ ἀγαπητή μου κόρη.

Ἡ Ἑρμάνη ἠκολούθησε τὴν φίλην της μέχρι τοῦ πυλῶνος.

—Ἔτσι μοῦ ἔρχεται νὰ σε μιμηθῶ, εἶπε, καὶ νὰ πηδήσω στὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου, ὀπίσω ἀπὸ τὸν Ρενιέρον.

—Νὰ μή το κάμῃς, διότι θὰ με ἀναγκάσῃς νὰ μείνω, ἀπεκρίθη ἡ Ἀδελαΐς. Τὸ ἰδικόν σου καθῆκον εἶνε ἡ φρόνησις, διότι σὺ ἔχεις πατέρα, διότι εἰς σὲ βεβαίως ἡ τύχη ἐπιφυλάσσει μέλλον λαμπρόν. Ἀλλ' ἐγὼ τί εἶμαι; Πτωχὴ ἐξόριστος, ἡ ὁποία τίποτε δὲν ἔχει νὰ χάσῃ. Ὁ θεῖός μου δέν μου παρήγγειλε τίποτε, ἀλλ' εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ ἐπιδοκιμάσῃ τὸ κίνημά μου, καὶ ὅτι θὰ χαρῇ ποῦ πηγαίνω νὰ τὸν ἀνταμώσω.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΡΕΠΕ νὰ κερδίσῃ χωρὶς ἄλλο τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τοῦ Λαχείου ὁ μικρός μου φίλος Ἀριστοτέλης! Εἶχε τόσῳ μεγάλην ἐλπίδα, ἀλλὰ καὶ τόσῳ μεγάλα σχέδια! Ἡ ἐλπίς του ἔγινε βεβαιότης, ἀφότου τὸ εἶδε καὶ εἰς τὸν ὕπνον του ὅτι θὰ ἐκέρδιζε, — τί ἄλλο θέλετε; — τὰ δὲ σχέδιά του, ὁ κατάλογος τῶν ὁποίων ηὔξανεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, ἦσαν πραγματικῶς ἀνεκδιήγητα! Δὲν θὰ περιωρίζετο μόνον εἰς τὴν ἀγορὰν ἑνὸς καλοῦ ποδηλάτου καὶ εἰς τὴν συμπλήρωσιν τῆς συλλογῆς του τῶν γραμματοσήμων ἀλλὰ θὰ ἔδιδε καὶ εἰς ὅλα του τἀδέλφια ἀπὸ χίλιες δραχμές, «νὰ τες κάμουν ὅ,τι θέλουν», καὶ θὰ ἔκτιζε καὶ ἕνα ὡραῖον σπίτι, διὰ νὰ μὴ πληρώνουν πλέον νοῖκι, καὶ θὰ ἔκαμνεν ἕνα καινούργιο φόρεμα τῆς Μαριγῶς, τῆς ὑπηρετρίας, καὶ θὰ ἔδιδεν ἑκατὸν δραχμὲς εἰς ἕνα πτωχὸ παιδὶ ποῦ δὲν εἶχε νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, καὶ θὰ ἔκαμνεν ἀπὸ ἕνα δῶρον εἰς ὅλους του τοὺς συγγενεῖς, καί, — αὐτὸ κατὰ συμβουλὴν τοῦ θείου του. — θὰ κατέθετε τὸ ὑπόλοιπον εἰς τὴν τράπεζαν, διὰ τὸ μέλλον. . . Βλέπετε, ὅτι ὁ μικρὸς Ἀριστοτέλης δὲν εἶχε σαφῆ ἰδέαν περὶ τοῦ τί καὶ τί ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ μὲ εἰκοσιπέντε μόνον χιλιάδας δραχμῶν. Ἀλλ' ἂς μή τον μεμφθῶμεν! καὶ πολλοὶ μεγαλήτεροί του δὲν κάμνουν ἀκριβεστέρους ὑπολογισμούς...

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ μικρὸς Ἀριστοτέλης δὲν ἐκέρδισεν οὔτε τὸν πρῶτον ἀριθμόν, οὔτε... τὸν τελευταῖον. Παρέβαλε μὲ προσοχὴν τὰς στήλας τῶν ἀριθμῶν τῆς κληρώσεως μὲ τὸ γραμμάτιόν του, καὶ ἀνεκάλυψεν εἰς τὸ τέλος ὅτι παρὰ τρεῖς μονάδας θὰ ἐκέρδιζεν . . . ἑκατὸν δραχμάς. Ἀπελπισία! Κρῖμα τὰ μεγάλα σχέδια, κρῖμα τὰ ὡραῖα ὄνειρα!

Ἀντ' αὐτοῦ ἡ τύχη ἐπροτίμησεν ἕνα ὑπηρέτην χρωματοπωλείου, τὸν ὁποῖον ἐπλούτισε μὲ εἰκοσιπέντε χιλιάδας, διὰ νὰ δικήσῃ πρῶτα- πρῶτα τὸν σύντροφόν του, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐννοεῖ νὰ δώσῃ τώρα τὸ ἥμισυ τοῦ κέρδους.

— Ἐγὼ βέβαια δὲν θὰ ἔκαμνα ἔτσι! συλλογίζεται ὁ μικρὸς Ἀριστοτέλης. Ἂν ἀγόραζα μαζὶ μὲ κανένα φίλον μου τὸ λαχεῖον καὶ ἐκέρδιζα, ἀμέσως θὰ του ἔδιδα τὰ μισά. Ἀλλά ....

Καὶ ὁ μικρὸς ἀτυχὴς συμπληρόνει τὴν σκέψιν του μ' ἕνα στεναγμόν.

Μετ' ὀλίγον ἐπιλέγει:

— Κρῖμα τὲς δυό μου δραχμές! . . . Δὲν ἀγόραζα καλλίτερα καραμέλες;

Ὑποθέτω ὅτι τὴν σκέψιν τοῦ μικροῦ μου φίλου θὰ ἔκαμαν ὅλοι ὅσοι ἠγόρασαν εἰς μάτην γραμμάτια τοῦ Λαχείου τῶν Ἀρχαιοτήτων, ὅλοι ὅσοι ἐστήριξαν ἐπ' αὐτῶν ἐλπίδας κέρδους καὶ ὄνειρα ὡραῖα, ὅλοι ὅσοι, μετὰ τὴν κλήρωσιν τῆς Κυριακῆς, εἶδον τὰς ἐλπίδας των διαψευδομένας καὶ ἀπέμειναν αἴφνης μ' ἕνα χαρτὶ ἄχρηστον καὶ καλὸν μόνον διὰ σχίσιμον. Κρῖμα τὲς δύο δραχμές!

Καὶ ὅμως ὄχι! Αἱ δύο δραχμαὶ δὲν ἐπῆγαν ἄδικα . . . Δὲν θέλω νὰ εἴπω, ὅτι μὲ αὐτὰς ἠγόρασε κανεὶς ὀλίγην ἐλπίδα. Αὐτὸ θὰ ἦτο ἁπλῆ πολυτέλεια διὰ σᾶς, διότι ἡ νεότης δὲν ἔχει ἀνάγκην Λαχείων διὰ νὰ ἐλπίζῃ καὶ διὰ νὰ ὀνειρεύεται. Θέλω νὰ εἴπω ὅτι μὲ τὰς δύο ἐκείνας δραχμάς, ὁ ἀγοραστὴς τοῦ Λαχείου ὑπεστήριξεν ἓν ἔργον πατριωτικόν, ἐθνικόν, μέγα, — συνεισέφερεν ὑπὲρ ἑνὸς σκοποῦ ὑψηλοῦ καὶ ὡραίου. Διότι, καθὼς γνωρίζετε βέβαια, τὸ Λαχεῖον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας δὲν ἔγινεν οὔτε διὰ νὰ ἐμπνέῃ ἐλπίδας εὐκόλου πλουτισμοῦ, οὔτε διὰ νὰ πλουτίζῃ ἀπροόπτως τοὺς ὑπηρέτας τῶν χρωματοπωλείων. Ἔγινε μόνον διὰ νὰ συνάζωνται ἐκ παντὸς Ἑλληνικοῦ οὕτως εἰπεῖν ἐράνου τὰ χρήματα, τῶν ὁποίων ἡ Ἑταιρεία ἔχει ἀνάγκην διὰ τὰς ἀνασκαφάς της, διὰ τὴν συντήρησίν της, διὰ τὰ Μουσεῖά της, διὰ τὰ μέγαρά της, διὰ τὰ δημοσιεύματά της. Κατ' ἔτος, ἀπὸ τὰς τρεῖς ἐκδόσεις τοῦ Λαχείου, — τώρα μάλιστα πρόκειται νὰ γίνωνται τέσσαρες, — συνάζεται ποσὸν σημαντικόν, τοῦ ὁποίου ἓν μικρὸν μέρος εἶνε τὰ διανεμόμενα κέρδη. Τὸ ἐπίλοιπον χρησιμοποιεῖ ἡ Ἑταιρεία ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης. Ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια ἀγάλματα, τὰ ὁποῖα ἡ σκαπάνη τῶν Ἑλλήνων ἀρχαιολόγων ἔφερεν εἰς φῶς· ὅλος αὐτὸς ὁ πλοῦτος, ὁ ὁποῖος ἐξήχθη ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς καὶ διατηρεῖται εἰς τὰ Μουσεῖα, ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸ Λαχεῖον, εἰς τὸ δίδραχμον τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου. Διὰ νὰ γίνωνται τόσαι ἀνασκαφαί, διὰ νὰ γίνωνται τόσα ἔργα, διὰ νὰ διατηροῦνται τόσοι ὑπάλληλοι, χρειάζονται χρήματα πολλά, τὰ ὁποῖα τὸ πτωχόν μας δημόσιον ταμεῖον δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ πληρώνῃ ἐξ ὁλοκλήρου. Καὶ ἰδοὺ ἔρχεται εἰς ἐπικουρίαν τὸ Λαχεῖον, τὸ ὁποῖον παρέχει εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρείαν τοὺς πόρους, τοὺς ἀναγκαιοῦντας εἰς τὸ ἐθνωφελὲς ἔργον της.

Βλέπετε λοιπόν, ὅτι αἱ δύο δραχμαί,

καὶ ὅταν χάνῃ κανεὶς εἰς τὸ Λαχεῖον, δὲν πηγαίνουν ἄδικα, ἀλλ' ἀπεναντίας εἶνε ἀπὸ τὰ ὡραιότερα, τὰ χρησιμώτερα καὶ τὰ εὐγενέστερα ἔξοδα, τὰ ὁποῖα κάμνει. Καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, ὁσάκις ἀγοράζετε λαχεῖον, τὴν μὲν ἐλπίδα τοῦ κέρδους νὰ θέτετε εἰς δευτέραν μοῖραν, νὰ ἔχετε δὲ ὑπ' ὄψει σας τὴν βεβαιότητα, ὅτι συνεισφέρετε ὑπὲρ ἑνὸς μεγάλου σκοποῦ.

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΦΩΤΕΙΝΗ ΙΔΕΑ

Τὴν νύκτα ἐκείνην τοῦ Ὀκτωβρίου, ἡ τρικυμία ἐμαίνετο εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Βρετάνης, τὴν ἀπέναντι τοῦ Λοριάν. Τὰ κύματα λυσσαλέα ἐφώρμων κατὰ τῶν γρανιτίνων τειχῶν τοῦ φρουρίου τοῦ Πορ-Λουί, ἀπειλοῦντα νὰ κατακλύσουν τὴν πολίχνην. Εἰς τοὺς κρότους τῆς θυέλλης, ἀνεμίχθησαν ἀρά γε τὴν νύκτα ἐκείνην καὶ κραυγαὶ ἀπέλπιδες δυστυχῶν κινδυνευόντων; Ἦτο πολὺ πιθανόν, διότι, μετὰ δύο ἡμέρας, ἡ θάλασσα ἐξέβρασε δύο πτώματα ἀγνώστων. Συντρίμματα δὲ λέμβου καὶ τεμάχιον ἱστίου ἐπεβεβαίωσαν κατόπιν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ναυαγίου.

Μὲ τὴν ἐγκαρτέρησιν, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τοὺς βρετανούς, οἱ ἁλιεῖς τοῦ Πορ-Λουί μετέφεραν τὰ δύο πτώματα εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ἐνέπηξαν εἰς τὸ νεοσκαφὲς χῶμα ἁπλοῦν ξύλινον σταυρὸν μὲ τὴν ἐπιγραφήν: Ἄγνωστοι ναυαγοί, καὶ ἔπειτα, ἀκολουθοῦντες τὸν ἱερέα, ὁ ὁποῖος ἐψιθύριζε τὰς τελευταίας εὐχάς, ἐπέστρεψαν εἰς τ' ἁλιευτικά των πλοιάρια, λέγοντες πρὸς ἀλλήλους, ἀντὶ ἄλλου ἐπιταφίου:

— Οἱ δυστυχισμένοι! Καὶ πῶς νὰ γλυτώσουν μέσα 'ς αὐτὴ τὴ μαύρη καὶ σκοτεινὴ τρύπα;

Ἀλλ' ἡ ἁπλῆ αὐτὴ φράσις τῶν ἁλιέων, ἀκουσθεῖσα καθ' ὁδὸν συνεκίνησε καὶ ἐτάραξε τὴν ἀφελῆ ψυχὴν μιᾶς ἀγαθῆς καὶ εὐσεβοῦς γυναικός, ἡ ὁποία εἶχε συνοδεύσῃ καὶ αὐτὴ τὴν κηδείαν. . . Ἐπὶ πολὺ ἔμεινε γονυπετὴς εἰς τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον χῶρον, ἀληθῆ νεκρόπολιν θαλασσινῶν, ὅπου ἕλοι, νέοι καὶ γέροντες, ἐκοιμῶντο ὑπὸ στρῶμα φυκῶν ἢ λεπτῆς ἄμμου ἀναμίκτου μὲ κογχύλια, ἔχοντες τοὺς κλειστοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους πρὸς τὸ πέλαγος. Ἐπὶ πολὺ ἠκροάσθη τὸ μονότονον ἆσμα τῆς μεγάλης Θαλάσσης, ἡ ὁποία ἐβαυκάλιζε τὰ τέκνα της εἰς τὸν αἰώνιον ὕπνον των, μὲ τὸν φλοῖσβον τῶν ἀσθενῶν της κυμάτων. . . Ἔπειτα, ἐπειδὴ ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε νὰ δύσῃ, ἐξεκίνησε νὰ ἐπιστρέψῃ, ρεμβώδης πάντοτε, εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀκρωτηρίου.

Ἐδῶ, ἀπὸ τῆς παιδικῆς της ἡλικίας, ἔζη ἡ Ἰωάννα-Μαρία, μόνη, ταπεινή, πτωχοτάτη, μὲ τὰ ὀλίγα τὰ ὁποῖα ἐκέρδιζεν ἐπιδιορθώνουσα καὶ σιδερώνουσα φορέματα. Τὸ φθινοπωρινὸν ἐκεῖνο δειλινόν, ἀνῆλθε φρίσσουσα τὴν ἠρειπωμένην κλίμακα τοῦ οἰκίσκου, ἤνοιξε τὴν ἀτελῶς κλειομένην θύραν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς δωμάτιον σκοτεινόν, μόλις φωτιζόμενον ἀπὸ μικρὸν παράθυρον, βλέπον πρὸς τὸν λιμένα.

Ἐν ᾧ κατεγίνετο εἰς τὸ ἔργον της, μαγειρεύουσα καὶ τὴν σούπαν, ἡ ὁποία ἀπετέλει στερεοτύπως τὸ δεῖπνόν της, ἡ Ἰωάννα-Μαρία ἐφαίνετο κατεχομένη ὑπὸ σκέψεως βαθείας, σοβαρᾶς καὶ ἐπιμόνου:

—Οἱ ψαράδες ὡμιλοῦσαν διὰ τὸ ἐπικίνδυνον σκοτάδι τοῦ λιμένος μας ... Ἡ «μαύρη αὐτὴ καὶ σκοτεινὴ τρύπα» ὅπου κάθε χειμῶνα χάνονται τόσοι δυστυχεῖς, ἔπρεπε νὰ ἦτο φωτισμένη!.. Οἱ ἄρχοντες τοῦ τόπου τὸ ὑπεσχέθησαν χίλιες φορὲς ἕως τώρα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν το ἔκαμαν... Πάντοτε παρουσιάζονται ἔκτακτα ἔξοδα, τὰ χρήματα τοῦ μικροῦ δήμου τελειόνουν, καὶ ἔτσι ἡ σωτηρία τῶν θαλασσινῶν, ποῦ κινδυνεύουν ἐδῶ χάμω, ἀναβάλλεται ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο!...

Ἡ Ἰωάννα-Μαρία ἔφαγεν εὐσυνειδήτως τὴν σούπαν της καὶ ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ τραπέζι μὲ μίαν ἀπόφασιν σοβαρὰν ... Ἔπρεπε νὰ ἀναθέσῃ τὰς ἐλπίδας της εἰς τὴν Θείαν Πρόνοιαν . . . Ἀλλ' ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος δὲν ἐσύστησεν εἰς τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀλληλοβοηθῶνται εἰς τὸν κόσμον τοῦτον;... Αὐτὸς δὲν παρεῖχε κάθε νύκτα εἰς τοὺς ἁλιεῖς τοῦ Πορ-Λουί τὸ εὐεργετικὸν φῶς τῶν ἀστέρων του;.. Καὶ οἱ κάτοικοι τῆς γῆς δὲν ἔπρεπε νὰ προστατεύσουν τοὺς θαλασσινοὺς ἀδελφούς των, φωτίζοντες τὴν πορείαν των διὰ μέσου τῶν σκοπέλων;... Λοιπόν, ὅ,τι οἱ ἄλλοι ἡγνόουν ἢ ἐλησμόνουν νὰ κάμουν, θὰ το ἔκαμνεν ἡ Ἰωάννα-Μαρία, θὰ το ἐπεχείρει ἄνευ ἀναβολῆς, ἐν τῷ μέτρῳ τῶν ἀσθενῶν της δυνάμεων . . Καὶ τὴν

ἰδίαν ἐκείνην νύκτα, ἐγκλειστος εἰς τὴν ὑαλίνην της φυλακήν, μία θρυαλλὶς ἐκ κανάθεως ἐκαίετο βραδέως εἰς τὸ παράθυρον τῆς εὐσεβοῦς γραίας, ἐξακοντίζουσα μίαν ἀκτῖνα εἰς τὸ πυκνὸν σκότος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐκοιμᾶτο ὁ λιμήν . . .

Αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες παρῆρχοντο . . . τὸ ἔλαιον τῆς κανδήλας ἐξηντλεῖτο . . . ἡ ἐργασία ἔλειπε κάποτε . . . ἤρχετο ἐποχὴ στερήσεων, δοκιμασιῶν, καὶ ἡ διατήρησις τοῦ σωτηρίου φωτὸς ἐγίνετο βάρος μέγα διὰ τὴν πτωχὴν γραῖαν . . . Ἀλλ' ἡ Ἰωάννα-Μαρία δὲν παρεπονεῖτο ... εἶχε πάντοτε τὰς ἐλπίδας της εἰς τὸν οὐράνιον φωτοδότην, καὶ ἡ κανδήλα της ἔκαιε κάθε νύκτα. Παρῆλθον ἔτη πολλά, καὶ τὸ σωτήριον φῶς δὲν ἐσβέσθη, παρὰ μὲ τὴν τελευταίαν πνοὴν τῆς εὐσεβοῦς γυναικός.

Ὅπως καὶ ἄλλοτε, ἡ τρικυμία ἐμαίνετο εἰς τὸν λιμένα. Ἀλλὰ καμμία κραυγὴ ἀγωνίας δὲν ἐμαντεύετο πλέον ἐν τῷ μέσῳ τῆς μανίας τῶν ἀνέμων. Εἰδοποιούμενα περὶ τοῦ κινδύνου ὑπὸ τοῦ ἀδιοράτου σχεδὸν ἐκείνου φανοῦ, τὰ πλοιάρια ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ τοὺς σκοπέλους καὶ διηυθύνοντο πρὸς τὸ Λορμόρ, ὅπου ἡ Παναγία τὰ ἐπροφύλαττεν ἀπὸ κάθε κακόν.

***

Πολυάριθμοι φάροι φωτίζουν σήμερον τὴν ὡραίαν ἐκείνην παραλίαν. Ἀφόβως τὰ ἁλιευτικὰ πλοιάρια εἰσέρχονται τὴν νύκτα εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πὸρ-Λουί.

Φαίνεται ἀκόμη τὸ στενὸν παράθυρον, — ὀφθαλμὸς ἐσβεσμένος τώρα, — ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξεπέμπετο τόσον καιρὸν ἡ εὐεργετικὴ ἀκτίς... Ἡ ψυχὴ τῶν μικρῶν καὶ τῶν ταπεινῶν ἔχει κάποτε θησαυροὺς εὐσπλαγχνίας ἀπείρους! Καὶ εἶνε εὐφροσύνος ἡ σκέψις ὅτι τὸ ἀνέσπερον φῶς φωτίζει τὸν στέφανον τῆς Ἰωάννας-Μαρίας, — τὸν στέφανον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐπιθέτει εἰς τὰς κεφαλὰς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐννοοῦν καὶ ἐφαρμόζουν τὴν θείαν ἐντολήν: «Ἀγάπατε ἀλλήλους.»

(Eymer) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΤΟ

ΠΕΤΩΝ ΚΙΒΩΤΙΟΝ

Ἦτο μίαν φορὰν ἕνας ἔμπορος τόσον πλούσιος, ὥστε εἰμπόρει τὰ στρώσῃ μὲ τὰ χρήματά του ὁλόκληρον ἕνα μεγάλον δρόμον καὶ ἀκόμη ἕνα μικρόν· ἀλλὰ ποτὲ δὲν τοῦ ἦλθε εἰς τὸν νοῦν νὰ το κάμῃ· εἴζευρε νὰ μεταχειρίζεται καλλίτερα τὰ πλούτη του. Μόνον ὅταν ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ κερδήσῃ ἓν τάλληρον, τότε ἐξώδευε μίαν πεντάραν. Ἦτο πολὺ ἐπιτήδειος ἔμπορος καὶ τοιοῦτος ἀπέθανεν.

Ὁ υἱός του ἐκληρονόμησεν ὅλα του τὰ χρήματα· ἐπερνοῦσε ζωὴν χαριτωμένην, ἐπήγαινε κάθε βράδυ εἰς τοὺς χορούς, ἔκαμνε χαρτίνους ἀετοὺς μὲ χαρτονομίσματα, καὶ εὐχαριστεῖτο νὰ κάμνῃ κύκλους μέσα εἰς τὸ νερὸν ρίπτων χρυσᾶ νομίσματα, ὅπως ἄλλοι ρίπτουν χαλίκια. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δὲν εἶνε παράδοξον ἂν τὰ ἐτελείωσε τὰ χρήματά του, καὶ ἐπὶ τέλους μόνη περιουσία τοῦ ἔμειναν εἴκοσι λεπτὰ ἓν ζευγάρι παντοῦφλες, καὶ παλαιός τις κοιτωνίτης. Ὅλοι οἱ φίλοι του, ἐπειδὴ πλέον δὲν εἰμπόρουν νὰ φανοῦν εἰς τὸν δρόμον μαζί του, τὸν παραίτησαν συγχρόνως· ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἐν τούτοις ἔλαβε τὴν καλωσύνην νὰ του στείλῃ ἓν κιβώτιον μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις: «Βάλε μέσα τὰ ροῦχά σου καὶ φύγε». Βεβαίως ἡ συμβουλὴ ἦτο καλή, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ δυστυχὴς νέος δὲν εἶχε τίποτε νὰ βάλῃ μέσα, ἐμβῆκεν εἰς τὸ κιβώτιον ὁ ἴδιος.

Τὸ κιβώτιον τοῦτο ἦτο πολὺ παράδοξον· ἅμα ἐπίεζε κανεὶς τὴν κλειδωνιά του ἀνέβαινεν ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα ὡς πτηνόν. Ὁ υἱὸς τοῦ ἐμπόρου, ἅμα ἐνόησε τὴν θαυματουργὸν αὐτὴν ἰδιότητα, ἐπέταξε διὰ μέσου τῆς καπνοδόχης πρὸς τὰ σύννεφα, καὶ ὁλονὲν ἐπήγαινεν ἐμπρός. Τὸ κιβώτιον ἔτριζεν· ἐφοβήθη μήπως γείνῃ δύο κομμάτια καὶ κρημνισθῇ ἀπὸ τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο ὕψος. Ἐν τούτοις ἔφθασε σῷος καὶ ὑγιὴς εἰς τὴν χώραν τῶν Κάφρων.

Ἀφοῦ ἔκρυψε τὸ κιβώτιον εἰς τὸ δάσος, κάτω ἀπὸ τὰ ξηρὰ φύλλα, ἐπῆγεν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἠπόρησεν ἅμα τὸν εἶδεν εἰς τοιαύτην κατάστασιν, διότι οἱ Κάφροι ἐπεριπάτουν εἰς τοὺς δρόμους ὅπως αὐτός, μὲ κοιτωνίτην καὶ παντοῦφλες. Ἐν ᾧ διέτρεχε τὰς ὁδούς, ἀπήντησε μίαν παραμάναν καὶ ἓν μικρὸν παιδίον.

—Κυρὰ παραμάνα, ἠρώτησε, ποιανοῦ εἶνε τὸ μεγάλο ἐκεῖνο παλάτι, σιμὰ εἰς τὴν πόλιν, ποῦ ἔχει παράθυρα τόσον ὑψηλά;

—Εἶνε ἡ κατοικία τῆς βασιλοπούλας, ἀπήντησεν ἡ παραμάνα. Τῆς ἐπροφήτευσαν, ὅτι ὁ ἀρραβωνιαστικός της θὰ την κάμῃ πολὺ δυστυχῆ καὶ θὰ την ἀφήσῃ· διὰ τοῦτο κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ πάγῃ σιμά της παρὰ μόνον ἐμπρὸς εἰς τὸν βασιλέα καὶ εἰς τὴν βασίλισσαν.

—Εὐχαριστῶ! εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ ἐμπόρου. Ἔπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δάσος, ἐμβῆκεν εἰς τὸ κιβώτιον καὶ ἐπέταξεν. Μετ' ὀλίγον ἔφθασεν ἐπάνω εἰς τὴν στέγην τοῦ παλατιοῦ, καὶ ἐμβῆκε σιγά, σιγά, ἀπὸ τὸ παράθυρον εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς βασιλοπούλας.

Ἡ βασιλοποῦλα ἐκοιμᾶτο ἐπὶ ἑνὸς σοφᾶ· ὅσον σιγὰ καὶ ἂν ἐμβῆκεν, ἤκουσε τὸν κρότον καὶ ἐξύπνησε κατατρομαγμένη· ἀλλ' οὔτος τὴν ἐβεβαίωσεν ὅτι ἦτο ὁ Θεὸς τῶν Κάφρων, καὶ ὅτι κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν διὰ τὸ καλόν της. Ἡ βασιλοποῦλα ἅμα ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους ἡσύχασε.

Ὁ υἱὸς τοῦ ἐμπόρου καθήσας πλησίον της ἤρχισε νὰ της διηγῆται περιεργοτάτας ἱστορίας. Τοὺς Πελαργούς, τὴν Μικρὰν Σειρῆνα, τὸ Ἀηδόνι.

Ἡ βασιλοποῦλα ἦτο καταμαγευμένη ἀπὸ ὅλα τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα παραμύθια, καὶ του ὑπεσχέθη ὅτι δὲν θὰ πάρῃ ἄλλον ἄνδρα παρὰ αὐτόν.

—Νὰ ξανάλθῃς τὸ ἐρχόμενον σάββατον, εἶπε. Ἐπροσκάλεσα τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν νὰ ἔλθουν νὰ πιοῦν καφέ· θὰ το θεωρήσουν μεγάλη τιμή τους νὰ με ὑπανδρεύσουν μὲ τὸν Θεὸν τῶν Κάφρων. Ἀλλὰ φρόντισε πρὸ πάντων νὰ τους διηγηθῇς καμπόσας ἱστορίας. Ἡ μητέρα μου ἀγαπᾷ τὰς σοβαρὰς καὶ ἠθικάς, ὁ πατέρας μου πάλιν προτιμᾷ τὰς ἀστείας.

—Μή σε μέλει! θὰ ἔλθω γεμάτος παραμύθια.

Ἀπεχωρίσθησαν· καὶ ἡ βασιλοποῦλα τοῦ ἔδωκε δῶρον ἕνα σπαθὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν ἐπικολλημένα χρυσᾶ νομίσματα, τὰ ὁποῖα βεβαίως τοῦ ἤρχοντο εἰς πολὺ κατάλληλον στιγμήν.

Ἔτρεξε καὶ ἠγόρασεν ἕνα νέον κοιτωνίτην, ἔπειτα ἐκάθησεν εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ σκεφθῇ κανὲν παραμύθι. Κατ' ἀρχάς, ἐδυσκολεύθη πολύ, διότι δὲν εἶνε εὔκολον νὰ κάμνῃ τις παραμύθια· ἀλλὰ τέλος πάντων τὸ κατώρθωσε καὶ τὸ ἀκόλουθον σάββατον ἦτο ἕτοιμος.

Ὁ βασιλεύς, ἡ βασίλισσα καὶ ὅλη ἡ αὐλὴ ἦλθαν νὰ πιοῦν τὸν καφέ των εἰς τῆς βασιλοπούλας· τὸν υἱὸν τοῦ ἐμπόρου τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ πολλὴν εὐγένειαν.

—Λάβε τὸν κόπον νὰ μας διηγηθῇς καμμίαν ἱστορίαν, εἶπεν ἡ βασίλισσα· κανένα παραμύθι δ δακτικὸν καὶ γνωστικόν.

—Ἡ ἀστεῖον διὰ νὰ γελάσωμεν, εἶπεν ὁ βασιλεύς.

—Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ νέος.

Καὶ διηγήθη τὰ ἑξῆς:

«Ἕναν καιρὸ ἦτο ἕνα κουτὶ σπίρτα τὰ ὁποῖα ἦσαν πολὺ ὑπερήφανα διὰ τὴν εὐγενῆ των καταγωγήν. Τὸ δένδρον τῆς γενεαλογίας των, δηλαδὴ ἡ μεγάλη ἐλάτη τῆς ὁποίας αὐτὰ ἦσαν κομμάτια, ἦτο ἄλλοτε ἓν ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα δένδρα τοῦ δάσους. Τὰ σπίρτα ἦσαν εἰς τὸ μαγειρεῖον μεταξὺ ἑνὸς πυρείου καὶ ἑνὸς παλαιοῦ σιδηροῦ ἀγγείου, εἰς τὰ ὁποῖα διηγοῦντο τὴν ἱστορίαν τῆς πτιδικῆς των ἡλικίας. «Ναί, ἔλεγον, ὅταν εἴμεθα πράσινος κλάδος, εἴμεθα εὐτυχῆ ὅπως εἰς τὸν παράδεισον. Κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδυ μᾶς προσέφερον διαμαντένιο τσάϊ· δηλαδὴ δροσιά. Ὅλην τὴν ἡμέραν εἴχαμε τὸν ἥλιον, καὶ τὰ πουλάκια μᾶς τραγουδοῦσαν παραμύθια. Εἴμεθα καὶ πλούσια, διότι τὰ ἄλλα δένδρα δὲν φοροῦν φορέματα παρὰ μόνον τὴν ἄνοιξιν· ἀλλ' ἡ ἰδική μας οἰκογένεια εἶχε τὰ μέσα νά μας δίδῃ πράσινα φορέματα χειμῶνα-καλοκαῖρι. Ἦλθε μία μεγάλη ἀντάρα καὶ ἡ οἰκογένειά μας διεσκορπίσθη ἀπὸ τοὺς ξυλοσχίστας. Τὸν κορμόν μας τὸν ἔβαλαν κατάρτι εἰς ἕνα μεγάλο πλοῖο, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ τὸν γύρον ὅλου τοῦ κόσμου· ἄλλους κλάδους τοὺς μεταχειρίσθησαν εἰς ἄλλας ὑπηρεσίας, καὶ ἡμᾶς νὰ φωτίζωμεν τοὺς ἀνθρώπους. Δι' αὐτό, μ' ὅλην μας τὴν μεγάλην καταγωγήν, εὑρισκόμεθα εἰς τὸ μαγειρεῖον.

—Ἡ ἰδική μου τύχη εἶνε ὅλως διόλου διαφορετική, εἶπε τὸ σιδηροῦν ἀγγεῖον. Ἀπὸ τότε ποῦ ἦλθα εἰς τὸν κόσμον, ὅλο μὲ πλύνουν καί μὲ ξεπλύνουν, μέ βάζουν ἐπάνω εἰς τὴν φωτιὰ ἢ μὲ καταιβάζουν. Εἶμαι σπουδαιότατον σκεῦος τοῦ μαγειρείου. Ἡ μόνη μου εὐχαρίστησις εἶνε νὰ ἐπιστρέφω πάλιν μετὰ τὸ φαγητόν, καθαρὸν καὶ ὑαλιστερὸν ἐπὶ τῆς σα-

νίδος, καὶ νὰ συνομιλῶ σπουδαίως μὲ τοὺς συντρόφους μου. Δυστυχῶς εἴμεθα πάντοτε περιωρισμένοι ἐδῶ, ἐκτὸς τοῦ κουβᾶ, ὁ ὁποῖος καμμίαν φορὰν κατεβαίνει καὶ εἰς τὴν αὐλήν. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὸ πανέρι τῆς ἀγορᾶς μᾶς φέρει εἰδήσεις ἀπ' ἔξω, ἀλλ' ἀνακατεύεται εἰς τὰ πολιτικὰ καὶ ὁμιλεῖ μὲ πάρα πολλὴν ἔξαψιν περὶ τῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ λαοῦ. Καὶ διὰ τοῦτο ἐν παλαιὸν ἀγγεῖον προχθὲς τόσον ἐσυγχίσθη, ὥστε ἔπεσε χάμω καὶ ἔσπασεν. Ἂν δὲν ἀπατῶμαι, τὸ πανέρι μὲ τὰς ἰδέας του ἀνήκει εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν.

—Πολλὰ 'μιλεῖς! ἀπήντησε τὸ πυρεῖον. Ἂς προσπαθήσωμεν νὰ διασκεδάσωμεν ἀπόψε.

—Ναί, ἐπανέλαβον τὰ σπίρτα, ἂς ὁμιλήσωμεν καὶ ἂς ἀποφασίσωμεν ποῖος εἶνε εὐγενέστατος ἀπὸ ὅλους μας.

—Δὲν μ' ἀρέσει νὰ ὁμιλῶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου, εἶπε τὸ πήλινον ἀγγεῖον. Εἰμποροῦμεν νὰ ὁμιλήσωμεν δι' ἄλλα πράγματα. Ἐγὼ θὰ κάμω τὴν ἀρχὴν νὰ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς μου, ἔπειτα ὁ καθεὶς ἂς κάμῃ τὸ ἴδιον. Τί ἄλλο διασκεδαστικώτερον ἀπ' αὐτό; Λοιπόν, εἰς τὰς παραλίας τῆς Βαλτικῆς, ὄχι μακρὰν ἀπὸ τὰ ὡραιότατα δάση, τὰ ὁποῖα σκεπάζουν τὴν ἀγαπητήν μας πατρίδα...

—Τί ὡραῖα! ἰδοὺ ὡραία ἀρχή, ἀνέκραξαν τὰ πινάκια· ἡ ἀρχὴ δείχνει πῶς θὰ εἶνε ὡραία ἡ ἱστορία.

—Ἐκεῖ, ἐξηκολούθησε τὸ πήλινον ἀγγεῖον, ἐπέρασα τὴν νεότητά μου μέσα εἰς μίαν ἥσυχην οἰκογένειαν. Τὰ ἔπιπλα τὰ ἔτριβαν, τὸ πάτωμα τὸ ἐσφογγάριζαν, καὶ τὰ παραπετάσματα τὰ ἐκαθάριζαν, κάθε δεκαπέντε.

—Τί ὡραῖα ποῦ τα διηγεῖσαι, εἶπεν ἡ σκοῦπα· μπορεῖ νὰ νομίσῃ κανεὶς ὅτι ὁμιλεῖ καμμία καλὴ οἰκοκυρά, τόσον μυρίζουν καθαριότητα αὐτὰ ποῦ λέγεις.

—Βέβαια! ἐφώναξεν ὁ κουβᾶς, καὶ ἀπὸ τὴν χαράν του ἐπήδησεν ὀλίγον· ἓν μέρος τοῦ νεροῦ του ἐχύθη μὲ θόρυβον κατὰ γῆς.

Καὶ τὸ ἀγγεῖον ἐξηκολούθησε τὴν διηγησίν του, τῆς ὁποίας τὸ τέλος ἦτο τόσον ὡραῖον ὅσον καὶ ἡ ἀρχή.

Ὅλα τὰ πινάκια ἐκινήθησαν μὲ εὐθυμίαν, καὶ ἡ σκοῦπα ἔλαβε μερικὰ φύλλα σελίνου ὅπως στεφανώσῃ τὸ ἀγγεῖον. Βέβαια αὐτὴ ἡ τιμὴ θὰ δυσηρέστησε τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ ἐσκέφθησαν. «Ἂν τον στεφανώσω σήμερον, θὰ με στεφανώσῃ αὔριον».

—Ἂς χορεύσωμεν! εἶπεν ἡ πυράγρα, καὶ ἤρχισαν νὰ χορεύουν. Ἦτο περίεργον νὰ την ἔβλεπε κανεὶς πῶς ἐσήκονε τὸ ἕνα της πόδι εἰς τὸν ἀέρα. Τὸ παλιὸ σκέπασμα τῆς καθέκλας ἔσκασε ἀπὸ τὰ γέλια βλέπον τὸν χορὸν τοῦτον.

—Κ' ἐγὼ θέλω νὰ στεφανωθῶ, εἶπεν ἡ πυράγρα· καὶ την ἐστεφάνωσαν.

—Τί ἀπαίτησις! ἐσκέπτοντο τὰ σπίρτα.

Ἔπειτα ἡ τσαϊέρα παρεκλήθη νὰ τραγουδήσῃ, ἀλλὰ προσεποιήθη ὅτι εἶνε κρυωμένη. Τὸ ἔπραττεν ἀπὸ ἀλαζονείαν, διότι ὅταν ἦτο πλῆθος εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐτραγῴδει πάντοτε.

Εἰς τὸ παράθυρον ἦτο ἓν παλαιὸν πτερὸν χηνός, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο ἡ ὑπηρέτρια διὰ νὰ γράφῃ. Τὸ πτερὸν τοῦτο δὲν εἶχε τίποτε ἀξιοπαρατήρητον, εἰμὴ ὅτι ἦτο πολὺ βουτηγμένον εἰς τὴν μελάνην. Ἄλλως τε, ὑπερηφανεύετο διὰ τοῦτο.

—Ἂν ἡ τσαϊέρα δὲν θέλῃ νὰ τραγῳδήσῃ, εἶπε, δέν μας μέλει. Ἔξω εἰς τὸ κλωβὶ εἶνε τὸ ἀηδόνι, τὸ ὁποῖον θὰ τραγουδήσῃ καὶ χωρὶς νὰ το παρακαλέσωμεν, μολονότι δὲν ἔμαθε τίποτε· θὰ εἴμεθα ἐπιεικεῖς ἀπόψε.

—Αὐτὴ ἡ πρότασις μοῦ φαίνεται ἀνάρμοστος, ἀπήντησε τὸ ἰμπρίκι, ἀδελφὸς τῆς τσαϊέρας· διατί νὰ δεχθῶμεν ἀναμεταξύ μας ξένον πουλί; Δὲν εἶνε διόλου πατριωτικόν. Ἀφίνω κριτὴν τὸ πανέρι τῆς ἀγορᾶς.

—Νά σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἀπεκρίθη τὸ πανέρι, εἶμαι ἐντελῶς δυσηρεστημένο διότι περνῶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν βραδυά μου. Καλλίτερον θὰ ἦτο μοῦ φαίνεται, νὰ βάλωμεν ὀλίγην τάξιν εἰς ὅλα· ἂς μείνῃ ὁ καθεὶς εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἐγὼ διευθύνω τὴν διασκέδασιν· θὰ ἰδῆτε τί θὰ γίνῃ.

—Ὄχι, ἄφησέ μας νὰ κάμωμεν θόρυβον! ἐφώναξαν ὅλα τὰ μαγειρικὰ σκεύη.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα ἠνοίχθη, καὶ ἐμβῆκεν ἡ ὑπηρέτρια· κανεὶς δὲν ἐκινήθη πλέον· κανεὶς δὲν ἐψιθύρισε λέξιν.

Ἐν τούτοις καὶ τὸ μικρότερον ἀγγεῖον ἐξ αὐτῶν, ὅσον μικρὸν καὶ ἂν ἦτο, ἐνόμιζε τὸν ἑαυτόν του ἱκανώτατον καὶ πολὺ εὐγενοῦς καταγωγῆς.

—Ναί, ἐσκέπτετο, τὸ καθὲν ἐξ αὐτῶν, ἂν ἄφινον ἐμὲ νὰ διευθύνω, πολὺ διαφορετικὰ θὰ διεσκεδάζομεν ἀπόψε.

Ἡ ὑπηρέτρια ἔλαβε τὰ σπίρτα διὰ ν' ἀνάψῃ φωτιάν. Θεέ μου! πῶς ἐτρίφθηκαν καὶ πῶς ἤναψαν μὲ κρότον!

—Τώρα, ἐσκέπτοντο, ὅλοι εἶνε ἠναγκασμένοι ν' ἀναγνωρίσουν τὴν λάμψιν μας! Τί φῶς! τί... Μόλις ἐπρόφθασαν νὰ το σκεφθοῦν καὶ ἦσαν πλέον μιὰ σταλιὰ στάκτη»

—Τί ὡραία ἱστορία! εἶπεν ἡ βασίλισσα· ἐνόμιζα ὅτι ἤμουν μέσα εἰς τὸ μαγειρεῖον, σιμὰ εἰς τὰ σπίρτα. Δι' αὐτὸ θά σοῦ δώσωμεν τὴν κόρην μας γυναῖκα.

—Ναί, βέβαια, προσέθηκεν ὁ βασιλεύς, τὴν κόρη μας θὰ την πάρῃς γυναῖκα, καὶ ὁ γάμος θὰ γίνῃ τὴν Δευτέρα.

Μὲ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον τοῦ ὡμίλουν, ἐθεώρουν τὸν υἱὸν τοῦ ἐμπόρου ὡς μέλος τῆς οἰκογενείας των.

Τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου, ἔγινε φωταψία εἰς ὅλην τὴν πόλιν· ἔρριψαν εἰς ὅλους τοὺς δρόμους ζυμαρικὰ καὶ μακαρόνια· οἱ μάγκες ἐσκάρφαλωναν εἰς τὰ δένδρα, ἐφώναζαν οὐρρά! καὶ ἐσφύριζαν μὲ τὰ δάκτυλά των. Ἦτο ἀληθινὰ μεγαλοπρεπέστατον θέαμα.

—Τώρα, εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ ἐμπόρου, πρέπει κ' ἐγὼ νὰ κάμω κἄτι τι.

Ἠγόρασεν ἀπὸ ὅλα τὰ εἴδη τῶν πυροτεχνημάτων, τὰ ἔβαλεν εἰς τὸ κιβώτιόν του καὶ ἀνυψώθη εἰς τὸν ἀέρα.

Ῥούτς! ρίτς! ρούτς! τί βρόντος! τί λάμψις! καὶ πόσα χρώματα!

Οἱ Κάφροι ἅμα εἶδον αὐτά, ἤρχισαν νὰ πηδοῦν ἀπὸ χαράν, καὶ τόσον πολύ, ὥστε αἱ παντοῦφλαί των ἐπηδοῦσαν ἕως εἰς τὰ αὐτιά των. Ποτὲ δὲν εἶχον ἰδῆ παρόμοιον φαινόμενον. Τώρα ἦσαν πλέον πεπεισμένοι ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Θεός των θὰ ἐλάμβανε γυναῖκα τὴν βασιλοπούλαν.

Ἐπανελθὼν εἰς τὸ δάσος, ὁ υἱὸς τοῦ ἐμπόρου ἐσκέφθη: Πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ μάθω τί ἐντύπωσιν ἐπροξένησαν τὰ πυροτεχνήματά μου. Ἡ ἐπιθυμία αὕτη ἦτο ἐντελῶς φυσική.

Τί παράδοξα πράγματα τοῦ διηγήθησαν! ὁ καθεὶς τὸν εἶχεν ἰδῆ διαφορετικά, ἀλλ' ὅλοι ἦσαν καταμαγευμένοι.

—Εἶδα τὸν Θεὸν τῶν Κάφρων, ἔλεγεν ὁ εἷς· εἶχεν ὀφθαλμοὺς λαμπροὺς ὡς ἄστρα· καὶ γένειον ὅμοιον μὲ τὸν ἀφρὸν τῆς θαλάσσης.

—Ἐπέταξε ἐπάνω εἰς ἕνα μανδύαν, καμωμένον ἀπὸ φλόγας, ἔλεγεν ἄλλος· καὶ εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ μανδύου, ἐφτερούγιζαν μικρὰ εὔμορφα ἀγγελουδία.

Ὁ νέος ἤκουσε πολλὰ καὶ διάφορα πράγματα τὴν ἐπέραν ἐκείνην, τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου του. Τέλος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δάσος ὅπως ἐμβῇ εἰς τὸ κιβώτιόν του· ἀλλὰ δέν το εὗρε πουθενά. Τὸ κιβώτιον εἶχε καῇ... εἶχε καῇ ἀπὸ ἕνα σπινθῆρα πυροτεχνήματος. Μόνον ὀλίγη στάκτη ἔμενε. Ὁ δυστυχὴς νέος δὲν εἰμπόρει πλέον νὰ πετάξῃ οὔτε νὰ ξαναΐδῃ τὴν ἀρραβωνιαστικήν του!

Ἐκείνη τὸν ἐπερίμενεν ἐπὶ τῆς στέγης ὅλην τὴν ἡμέραν· τὸν περιμένει ἀκόμη. Ἐκεῖνος ἐν τούτοις διατρέχει τὸν κόσμον, διηγούμενος παραμύθια καὶ περιπετείας· ἀλλὰ καμμία δὲν εἶνε τόσον ὡραία ὅσον ἡ ἱστορία τῶν σπίρτων.

(Andersen) ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Διηγήματα

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Τιμᾶται φράγκα 5)

Ἡ προθεσμία τῆς ἐγγραφῆς παρετάθη μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου. Οἱ θέλοντες καὶ τὰς δύο σειράς, στέλλουν φρ. 6.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τί ἔπαθες, Ἀλέκο, καὶ κλαῖς ;
— Νά, ὁ Νῖκος μοῦ ἔδωκεν ἕνα μπάτσο ...
— Καὶ δὲν ντρέπεσαι νἀφίνῃς νὰ σε δέρνουν; Ἔπρεπε νὰ τοῦ τὸν ἀνταποδώσῃς.
— Μὰ ἐγὼ τοῦ τὸν εἶχα δώσῃ... προτήτερα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρητικοῦ Καστάνου

* * *

Ἡ *Παριστρία* πρὸς τὴν μικρὰν *Νόνην* :
— Πόσο ἐκοιμήθης ;
Καὶ ἡ μικρὰ *Νόνη* :
— Μιὰ ὀκᾶ !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παριστρίας.

* * *

Ὁ *Μικρὸς Κατεργάρης* πρὸς τὴν ἀδελφήν του :
— Ἄχ, τί καλὴ ποὺ εἶσαι ἀδελφούλα μου... ἐγὼ εἶμαι τεμπελάκι... βάλε μου λίγο τὲς κάλτσες μου

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σεμνῆς Κόρης.

* * *

Ὁ μικρὸς Νῖκος ἤκουσε τὸν πατέρα του νὰ λέγῃ ὅτι τὸ καλύτερον καὶ πιὸ κρύο γάλα εἶνε τῆς Θεσσαλίας, ἕνεκα τῆς καλῆς βοσκῆς.
— Ἀπ' ἐκεῖ λοιπόν, παπάκη, εἶπε, νὰ φέρωμε παραμάνα γιὰ τὸν μπεμπέ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βίδεν Πίουελ.

* * *

Ἡ μικρὰ *Ἀγγέλα* παραγγέλλει στὴ φίλη της *Ἀγλαΐτσα* ὅτι : «κάτι ἔχει νὰ της 'πῇ, ἀλλὰ δὲν της το λέγει.»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυριενθιακοῦ Κύματος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΩ εἰς τοὺς καθυστεροῦντας τετράδια Μ. Μυστικῶν, ὅτι κατὰ τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὸ 33ον φύλλον πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ ἀποδώσουν τὰ ὀφειλόμενα τετράδια μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου τρέχοντος, διότι τὴν 7 Ὀκτωβρίου (εἰς τὸ 40ὸν δηλαδὴ φύλλον) θἀρχίσῃ ἡ δημοσίευσις τοῦ Καταλόγου τῶν καθυστερούντων Θὰ δημοσιευθῇ πρῶτον, ὡς πόμνησις, τὸ ψευδώνυμόν των καὶ τὸ ποσὸν τῶν τετραδίων, τὰ ὁποῖα ἕκαστος ὀφείλει· ἐὰν δὲ καὶ μετὰ τὴν ὑπόμνησιν ταύτην, δὲν φανοῦν πρόθυμοι νἀποδώσουν τὰ ὀφειλόμενα, θὰ δημοσιευθοῦν καὶ τὰ ὀνόματά των, πρὸς ἱκανοποίησιν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐδέχθησαν τὴν προταθεῖσαν ἀνταλλαγὴν καὶ ἔστειλαν πρῶτοι τετράδιον, εἰς μάτην περιμένοντες μέχρι σήμερον τὴν ἀνταπόδοσιν.

Λυποῦμαι πάρα πολὺ ποῦ δὲν θἀπαντήσω σήμερον εἰς τὰς ἐπιστολὰς αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος. Τρεῖς - τέσσαρας ἡμέρας ἤμουν ἀδιάθετη, μὲ δυνατὸν πονοκέφαλον, καὶ οὔτε ἄνοιγα κἀν τὰς ἐπιστολάς. Ἤλθεν ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς τυπώσεως τοῦ φύλλου, καὶ ἐγὼ δὲν εἶχα κἀμὴ τίποτε Τώρα ἔγινα δόξα τῷ Θεῷ καλά, ἀλλὰ δέν μου μένει καιρὸς νὰ γράψω Ἀλληλογραφίαν. Περιορίζομαι λοιπὸν μόνον εἰς τὰς ἐπιτρούσας ἐγκρίσεις τῶν ψευδωνύμων, στέλλω ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι εἰς ὅλους, καὶ ἀναβάλλω τὰς ἐκτενεστέρας ἀπαντήσεις διὰ τὸ προσεχές.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Δέοντα* (ποῦ ἐπεσκέφθη τὸ Γραφεῖόν μου καὶ ἀφῆκεν ἀρίστας ἐντυπώσεις) *Κουφιοκεφαλάκηη* (Μ. Κ. λάβε αὐτὸ ποῦ θέλεις, ἀλλὰ τί θὰ τραβᾷς εἰς τὸ «Παιδικὸν Πνεῦμα» μὴν ἐρωᾷς!) *Ἄστρον τῆς Ἡμέρας* (Γ. Κ. ἀπὸ τὰ δεκαὲξ ποῦ ἐπρότεινες, αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον·) καὶ *Κουασιμόδον* (Ν. Π. πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ πρώτη ἐπιστολή σου καὶ ἀναμένω συνέχειαν.)

Δόκιμοι, δέχομαι.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ὁ *Ἀτρόμητος Ἱεραπόστολος* μὲ τὴν *Μελαγχροινὴν τῆς Ἄνδρου, Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα* καὶ *Μέλλουσαν Καλόγραιαν* (εἰ δυνατὸν μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ἡ *Ξανθὴ Γαλανομάτα* μὲ τὴν *Χλωρίδα τοῦ Ζεφύρου, Νεολαίαν τῶν Παρισίων, Φιλόμουσον Νεάνιδα, Κόκκινην Ἐξοχὴν* καὶ *Στέφανον Δάφνης* — ὁ *Χιακὸς Οὐρανὸς* μὲ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν* — ὁ *Ὑψιπέτης Ἀετὸς* μὲ τὸν *Χιονισμένον Μάϊον* καὶ *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* — ἡ *Κωπηλᾶτις Κύθνου* μὲ τὸ *Θαλασσινὸ Δουλοῦδι, Φουσκοθαλασσιάρ, Λέοντα τῆς Θαλάσσης, Θαλασσινὸν Ζωγράφον* καὶ *Θαλασσοταραχήν* — ἡ *Ἀνοιξιάτικη Βραδυὰ* μὲ τὴν *Δροσερὰν Ἑσπέραν, Ἀφροστεφανωμένην Θάλασσαν* καὶ *Πανταχοῦ Παρόντα* — ὁ *Κρητικὸν Κάσταρον* μὲ τὴν *Τσούχταραν, Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου, Ἄστρο Κάρβουνο, Μαραμένο Φύλλο* (μὲ τὸνομά της) καὶ *Ψαρόμυαλον* — τὸ *Ἄνθος Μαΐου* μὲ τὴν *Ἀργυρᾶν Συρίκτραν, Σοφὸν Πιττακόν, Πικραμένην Καρδούλαν, Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* καὶ *Κωπηλάτιδα Κύθνου* — ἡ *Ξανθὴ Μαυρομάτα* μὲ τὸν *Χιονισμένον Μάϊον, Φλύαρην Ξανθομαλλούσαν, Τσιγγαρέλαν, Δενδροστοιχίαν Ἀθηνῶν* καὶ *Νεαρὰς Ἀμερικανίδας* — ἡ *Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου* μὲ τοὺς *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας* — ἡ *Ἀμβρακιῶτις Ἀδρα* μὲ τὸν *Φὶγ Μοῦ-Λῆ, Σκαφιδάκι, Μικρὰν Κατεργάραν, Ψαρόμυαλον* καὶ *Ἐσμεράλδαν* (εἰ θέλουν μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ἡ *Ἀκτινοβολοῦσα Σελήνη* μὲ τὸν *Ἱππότην τῆς Ὀμίχλης, Δικηγόρους τῆς Νεολαίας, Ψαρόμυαλον* καὶ *Μικρὰν Κατεργάραν* (με τὰ ὀνόματά των·) — ἡ *Φλύαρη Ξανθομαλλοῦσα* μὲ τὸν *Τάκιτθον, Ἀκτινοβολοῦσαν Σελήνην* καὶ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* — ὁ *Ψευτοδικηγόρος* μὲ τὴν *Βίγλαν, Μελαγχροινὴν Σεληνολάτριδα* καὶ *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ* — ἡ *Πράσινη Ἐξοχὴ* μὲ τὸ *Ἀγκάθι τοῦ Ἀφσακείου, Φουγάρο τῆς Εὐγενείας* καὶ *Περσόσπορον Αἰγίου* — ὁ *Βοσκὸς τῆς Ἐρήμου* μὲ τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα, Χλόην τῆς Θαλάσσης, Νεολαίαν τῶν Παρισίων, Ἀγκάθι τοῦ Ἀφσακείου* καὶ *Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — τὸ *Τρεμοσβῦνον Ἀστέρι* μὲ τὸν *Ἐλπιδοφόρον, Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν, Ἔνδοξον Σοῦλι* καὶ *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα* — ἡ *Ἀνέλπιστος Χαρὰ* μὲ τὴ *Παιδικὴν Χαράν, Χιονοσκεπῆ Δίρφην* καὶ *Ἀρχάκι τοῦ Γαλατερῆ* — τὸ *Ἄσπρο Κάρβουνο* μὲ τὴν *Κυματίζουσαν Θάλασσαν, Ἑλληνικὴν Ψυχὴν* καὶ *Ἀνεμώνην τῶν Πατησίων*, (εἰ δυνατὸν μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ὁ *Κεραμιδόγατος* μὲ τὸ *Ἐαρινὸν Ἄρωμα, Ἴον τοῦ Ἀγροῦ* καὶ *Φλύαρην Ξανθομαλλοῦσαν* (μὲ τὰ ὀνόματά των, ἂν θέλουν·) — ἡ *Δροσερὰ Ἑσπέρα* μὲ τὸν *Παρδαλὸν Γάτον* καὶ *Μικρὰν Χωριατοπούλαν* — ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μὲ τὸν *Κυνηγὸν τῶν Αἰγάγρων, Ἱππότην τοῦ Κόρακος*, καὶ *Ἐαρινὸν Ἄρωμα* — ἡ *Ἀνθοδέσμη Μαργαριτῶν* μὲ τὴν *Ἐρυθρὰν Ἀνθοδέσμην, Κελαϊδίστραν* καὶ *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς* — ἡ *Τρυγῶνα* μὲ τὴν *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα* καὶ *Φλύαρην Ξανθομαλλοῦσαν* — ἡ *Γλυκύφεγγος Σελήνη* μὲ τὴν *Ὑπερήφανην Ἑλληνίδα* (μὲ τὸνομά της·) — ἡ *Μελαγχροινὴ τῆς Ἄνδρου* μὲ τὴν *Χλόην τῆς Θαλάσσης, Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν, Θάλασσαν τῆς Ἄνδρου* καὶ *Ἀνοιξιάτικην Βραδυὰν* μὲ τὰ ὀνόματά των·) — τὸ *Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου* μὲ τὸν *Ψευτοδικηγόρον, Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα, Κόρην τοῦ Στρυμῶνος* καὶ *Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα* — ἡ *Ὑπερήφανη Ἑλληνὶς* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Σελήνην Πλησιφαῆ Σελήνην, Ἀκτινοβολοῦσαν Σελήνην, Ἀργυρᾶν Παρσέλησν* καὶ *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα* (εἰ δυνατὸν μὲ τὰ ὀνόματά των.) — ὁ *Τυδεὺς* μὲ τὴν *Πέτραν Σκαρδάλου* καὶ *Κρυφίωνα*.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Ὀκτωβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίνει νὰ γράψῃ ἡ τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίδας, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

393. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον νὰ ζητήσῃς εἰς τἀριθμητικά
τὸ ἄλλο μου εἶν' ἕνα ἀπὸ τὰ κτητικά,
Τὸ σύνολόν μου τώρα ἂν θέλῃς νὰ ἠξεύρῃς,
Στὰς πόλεις τὰς ἀρχαίας ἐρεύνησε νὰ εὕρῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιμολέμου.

394. Τονόγριφος.

Χώραν, λύτα, τῆς Ἀσίας ἂν προπαροξυτονίσῃς,
Μίαν φοβερὰν γυναῖκα παρευθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζωρεροῦ Νέφους

395. Ἀναγραμματισμός.

Κεφαλάς, φίλε, στολίζω ἂν μάφισῃ ὅπως ἔχω.
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς, κατοικίαν σοῦ παρέχω.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἄσπρο Πουτικάκι.

396. Κυβόλεξον.

★ ★ ★ Α
★ ★ Ω ★
★ Ω ★ ★
Α ★ ★ ★

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σμυρνωτάκι.

397. Μαγικὴ Εἰκών.

Ἡ μήτηρ προστάζει τὸν μικρὸν Τοτὸν κάτι νὰ κάνῃ. Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ὑπακούει, καὶ γελᾷ. Τότε ἡ μήτηρ λέγει : «Γελᾷ δ' ὁ μωρὸς κἂν τι μὴ γελοῖον ᾖ.» Τί ἄρα γε τὸν εἶχε προστάξῃ ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαλασσινοῦ Ζωγράφου.

398. Λογοπαίγνιον.

Ἡ μάχαιρα ὀξύνει τὸν κάλαμον, ἢ ὁ κάλαμος ὀξύνει τὴν μάχαιραν ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λιμένος τῆς Πύλου.

399. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο* γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' *ἑνὸς* ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις :
Λάρος, ἄγιος, Ρῆγος, βλωμός, πυκνός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος Θησέως.

400. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τἀρχικὰ καθὼς καὶ τὰ τρίτα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων κατὰ σειρὰν ἀποτελοῦν τὰ ὀνόματα δύο εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν :
1, Πτηνόν. 2, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3, Ζῷον. 4, Πόλις τῆς Γαλλίας 5, Ὄνομα ἀρχαίας βασιλοπαίδος. 6, Ποιητὴς ἀρχαῖος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰνοῦς.

401. Ἑλληνοσύμφωνον.

η - ου - ου - ιου - σαε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καυκασίας.

402. Γρῖφος.

Ρ
1 θὰ Τ σὺ Ο ὁλ
Φ ἡμεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συνειφώδους Αἰγῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 31

311. Θήρα Ἥρα. — **312.** Ξανθὴ-Ξά θη. — **313.** Ἥρατος-Ὑπάτη.

314. ΝΕΡΩΝ **315.**

Ν	Ε	Ρ	Ω
Α	η	Ο	Α
Υ	π	ν	ο
Π	ο	Ο	Α
Α	Σ	Σ	Ο
Κ			
Τ			
Ο			
Σ			

Φ Κ
Α Σ Ι Α [Ἡ ἀνταλλαγὴ ἔγινε
Λ Λ
Α Ι Μ Α διὰ τοῦ
Ρ Μ γράμματος
Ι Α Υ Α Ι.]
Σ Ι

316. Τὸ στοιχεῖον Η (ἦτα.) — **317.** Νἀφαιρέσῃ 354 ἀπὸ 628. — **318.** ΒΡΩΜΗ, ΑΔΡΟΣ, ΑΔΑΝΑ (ΒΛΑχία, ΡΑΔάμανθυς, ΩΡΑ, ΜΟΝαχον, ΗΣΑΰ.) — **319.** Μισῶ τὰ μεγαλεῖα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος Ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Σεπτεμβρίου 1901 Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 38

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Εἰς τὰ βουνά.—Διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου. — Ἡ σφυρίκτρα τοῦ Ἰωβήνου.

Καθ' ἣν ὥραν αἱ δύο νεάνιδες εἰς τὸν πύργον ἀφυπνίζοντο τόσον ἀργά, ὁ κύριος Ὀρδερῖκος Γουϊλέρμος ἐτελείωνεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Ταρασκώνης ἓν ἀπὸ τὰ πλούσια καὶ παρατεταμένα ἐκεῖνα προγεύματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπερνοῦσε τὸ μεγαλήτερον διάστημα τῆς ἡμέρας του. Συγχρόνως συνωμίλει μὲ τὸν Ξενοδόχον Βουρνάκον, παρόντος καὶ τοῦ Ἰωβήνου, περὶ τοῦ καταλληλοτέρου δρομολογίου, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νἀκολουθήσῃ, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς Βέρνάζον. Καὶ ὁ μὲν Ἰωβῆνος ἐπρότεινε νὰ ταξειδεύσουν διὰ τῆς κοιλάδος τοῦ Ἀριέζου, λέγων ὅτι ὁ δρόμος οὗτος ἦτο ἐντελῶς ἀσφαλής, καὶ ὅτι ἐκτὸς τούτου παρεῖχε δύο νυκτερινὰ ἄσυλα, ἀναπαυτικώτατα· ὁ δὲ Βουρνάκος ὑπεδείκνυε τὸ στενὸν τοῦ Νολάκου καὶ τὸ δάσος τῆς Ἔρλης, ὁπόθεν μετὰ διανυκτεύρευσιν εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Οὐθέρτου, ἠδύναντο νὰ φθάσουν ἐντὸς δύο μόνον ὡρῶν εἰς τὸν πύργον τοῦ Βερνάζου.

Ἡ σπουδαία αὕτη συζήτησις διεκόπη ἐξαφνα ὑπὸ κραυγῶν. Κάτω εἰς τὴν αὐλήν, ὁ Ἐλβετὸς Οὐλρῖκος, ὁ ἕτερος τῶν δύο λογχοφόρων τῆς συνοδείας, καὶ ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος ἐννόει ὀλίγον τὴν γαλλικὴν κ' ἐγελοῦσεν ἐκθύμως μὲ τὰς εὐφυολογίας τοῦ Ἰωβήνου, — καὶ διὰ τοῦτο ἐσυμπαθοῦσε τὸν ὁδηγὸν καὶ ἐνδιεφέρετο πολὺ δι' αὐτόν, — ἤρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ βλασφημῇ διὰ τὴν ἐξῆς αἰτίαν : Εἰσελθὼν πρὸ ὀλίγου εἰς τὸν σταῦλον, δὲν εἶδε τὸ κόκκινον ἄλογον τοῦ Ἰωβήνου εἰς τὴν συνειθισμένην του θέσιν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο πελωρίων ἵππων τῶν λογχοφόρων. Τί ἔγινε ; ποῖος τὸ ἐπῆρε ;.. Αἱ κραυγαὶ τοῦ Ἐλβετοῦ συνήθροισαν εἰς τὴν αὐλὴν ὅλους τοὺς ὑπηρέτας τοῦ Ξενοδοχείου, καὶ ἐγίνετο τόσος θόρυβος, ὥστε τὸ παράθυρον τῆς αἰθούσης, ὅπου ἐπρογευμάτιζεν ὁ κ. Ὀρδερῖκος ἠνοίχθη, καὶ ὁ ξενοδόχος ἐπρόβαλε.

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ὁ Βουρνάκος μὲ τὴν στεντορείαν του φωνήν. Τί φωνὲς εἶνε αὐτές ; Θέλετε νὰ κατέβω νὰ σας ἀρχίσω 'στὸ ξύλο ;

Ἠγέρθη τότε ἀλαλαγμός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁ Ξενοδόχος δὲν ἤκουσεν ἄλλην λέξιν, παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωβήνου.

— Ὁ Ἰωβῆνος εἶνε ἐδῶ, ἀπήντησε, καὶ νὰ μου κάμετε τὴ χάρι νὰ ἡσυχάσετε ἀμέσως.

Καὶ κλείσας τὸ παράθυρον, ἐπανῆλθε πλησίον τοῦ κυρίου Ὀρδερίκου.

— Τί ἔπαθαν οἱ δορυφόροι μου καὶ μαλώνουν γιὰ σένα ; ἠρώτησεν ὁ κ. καθηγητὴς αὐστηρῶς τὸν ὁδηγόν, ὁ ὁποῖος ἐπρογευμάτιζε εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς τραπέζης.

— Δὲν ἠμπόρεσα βέβαια νἀκούσω ἀπὸ ἐδῶ ἐπάνω, ἀπήντησεν ὁ Ἰωβῆνος.

— Ἐγὼ ἄκουσα, εἶπεν ὁ ξενοδόχος· ἕνας ὑπηρέτης μου ἐφώναξε, μολονότι τὸν ἐκρατοῦσε ἀπὸ τὸ λαιμὸ ἕνας πελώριος Ἐλβετός, ὅτι πρόκειται γιὰ κάποιο ἄλογο.

— Ἄ, τότε θὰ εἶνε γιὰ τὸ δικό μου, ὑπέλαβεν ὁ Ἰωβῆνος· ἀλλ' ἂς μὴ ἀνησυχοῦν γιὰ τὸ ἄλογό μου· χθὲς τὸ βράδυ τὸ πῆρε μαζί του ὁ Ἄνσωμος, καθὼς τοῦ εἶχα εἰπῆ.

— Καὶ μὲ τί ἄλογο θὰ μας ὁδηγήσῃς : ἠρώτησεν ὁ κ. Ὀρδερῖκος.

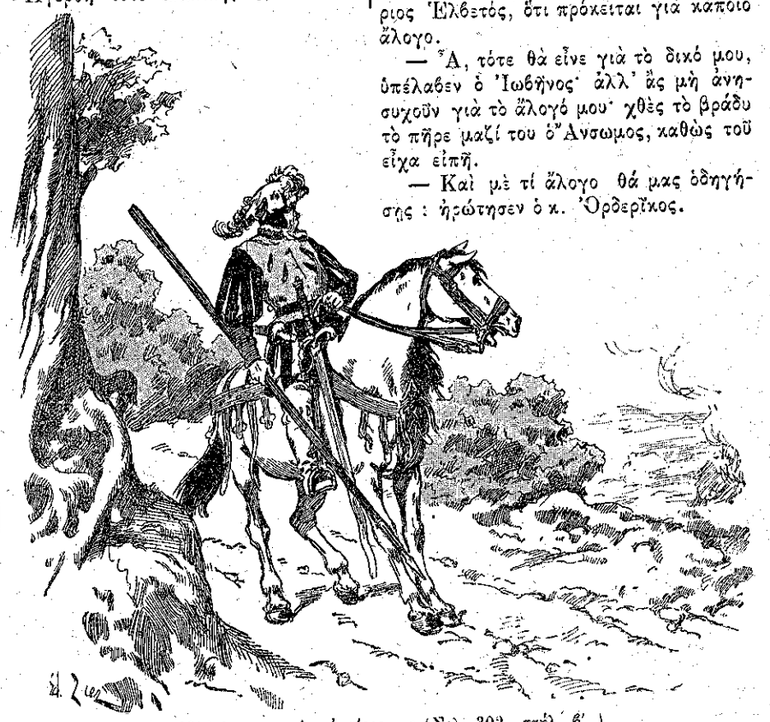

« Ὀλόκληρον χωρίον ἐκαίετο...» (Σελ. 302, στήλ. 6'.)

ὁποῖον ὁ Ξενοδόχος δὲν ἤκουσεν ἄλλην λέξιν, παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωβήνου.

— Ὁ Ἰωβῆνος εἶνε ἐδῶ, ἀπήντησε, καὶ νὰ μου κάμετε τὴ χάρι νὰ ἡσυχάσετε ἀμέσως.

Καὶ κλείσας τὸ παράθυρον, ἐπανῆλθε πλησίον τοῦ κυρίου Ὀρδερίκου.

— Τί ἔπαθαν οἱ δορυφόροι μου καὶ μαλώνουν γιὰ σένα ; ἠρώτησεν ὁ κ. καθηγητὴς αὐστηρῶς τὸν ὁδηγόν, ὁ ὁποῖος

— Τὰ πόδια μου, Αὐθέντα, εἶνε γυμνασμένα νἀκολουθοῦν ζῷα γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ μουλάρι σας, καὶ ἡμέρες ὁλόκληρες, ἂν εἶνε ἀνάγκη.

— Εὐχαριστῶ· δὲν θά σου ἐπιτρέψω νά το ἀποδείξῃς. Θὰ καθήσῃς 'στὰ κατούλια τοῦ ἀλόγου ἑνὸς τῶν δορυφόρων μου... Κύριε ξενοδόχε, ἑτοιμάσατε τὰ φαγητὰ καὶ τὰ κρασιὰ ποῦ θὰ πάρωμε μαζί μας, γιὰ τὸ δεῖπνον εἰς τὸ Μοναστῆρι